105 emailuri pentru a reveni la viata

de Corrado Malanga

Introducere

Ceea ce urmează să citiți este rezumatul unui proces de eliberare a unei răpite. Aceasta a reușit să se elibereze de prezențele extraterestre, doar vorbind cu mine despre asta, fără hipnoză și fără ancore, utilizând doar tehnica Simbad, aplicată zi de zi. În emailurile pe care mi le-a trimis această persoană veți descoperi toate etapele de eliberare. De la primul email, la momentele de disconfort, la cele de exaltare și apoi iar la cele de disconfort - etapă după etapă, în procesul său de eliberare.

Am decis să publicăm această corespondență pentru a demonstra lumii ce simte un răpit în timpul procesului său de eliberare, dar și pentru a demonstra cum trebuie parcurs acest drum, cum trebuie urmat mereu, zi de zi, clipă de clipă și cum trebuie să răspundem tuturor întrebărilor acestor oameni, pentru că astăzi noi suntem singura lor speranță.

Corespondența vrea să demonstreze că este posibil să vă eliberați singuri, dar vrea și să demonstreze celor care vor să urmeze o carieră de "salvator de răpiți", că nu poți intra în acest rol de pe o zi pe alta.

În cele 105 de emailuri, istorisirea nu este doar reconstituirea unor amintiri și descrierea modului în care subiectul se eliberează de extratereștri și de militari, ci este și povestea familiei persoanei care a fost abandonată de toți, dar care regăsește dorința de a trăi și Conștiința pentru a face asta.

Această poveste ne arată că ne putem regăsi oricând pe noi înșine, chiar și atunci când simțim că ne-am pierdut cu totul.

Corespondența, în mod ipotetic, ar fi recomandată și scepticilor și celor care sunt aliați cu masoneria de stat și cu grupurile ufologice de stat, cărora ar trebui să le fie rușine și pentru simplul fapt că există. După ce vor citi aceasta corespondență, ar trebuie să ia în calcul posibilitatea că au greșit totul în viața lor. Pe aceștia îi rugăm pentru ultima dată, să se retragă într-o viață privată, să dea drumul ciolanului, să ne lase în pace și să îi permită omului să-și aleagă singur

destinul, pentru că deja ne-am săturat de papi, servicii secrete, politicieni manipulatori, militari inutili și ufologi corupți.

Pentru cel care citește este important să verifice datele și orele la care ne-au fost trimise mesajele. Din corespondență am eliminat intenționat răspunsurile noastre, deoarece răspunsurile importante sunt cele ale răpitei noastre, răspunsuri care reprezintă o speranță pentru toți.

Iar acum să citim în liniște!

28/04/2009 11.31

Acum câteva zile am completat testul de autoevaluare 4.01 (tav). Mi-ar plăcea să primesc un rezultat. Vă rog să-mi spuneți cui trebuie să mă adresez pentru clarificări ulterioare. Am nevoie de răspunsuri pentru că îmi apar anumite imagini , iar eu nu știu de unde și vreau să știu adevărul, pentru că este posibil ca eu să fiu o persoană foarte impresionabilă și să mă las influențată. Poate că am văzut prea multe desene animate când eram mică. Nu vreau să irosesc timpul nimănui, dar nu mai pot să dorm. Vă rog să mă ajutați! Experții sunteți voi. Vreau doar un răspuns.

Aștept cu nerăbdare! Nu uitați!

14/05/2009 20.48

Stimate Domnule Malanga, chiar dacă nu am primit rezultatele pentru TAV 4.01, în sufletul meu cred că mi-am dat deja un răspuns. Chiar mi-am dat un răspuns pentru multe evenimente din viața mea și familia mea distrusă - bunica, mama, sora, fratele - numai relații distruse. Scriu din Sardinia. Am două fete și mi-ar plăcea ca pe viitor să am o viață normală cu ele și aș vrea ca ele să nu aibă anumite amintiri inumane. Cred că au interferat destul cu mine și am ajuns la capătul puterilor și nu mai am forțe de o viață întreagă.

După ce terminați de examinat testele mi-ar face mare plăcere dacă v-ați aminti de această scrisoare a mea. Credeam că aceasta era viața mea, însă am înțeles că ființa umană se poate uni în toate părțile sale și este unica senzație pe care mi-ar plăcea să o trăiesc în viața mea. Mi-ar mai plăcea și să vorbesc cu cineva care se află în aceeași situație cu mine.

Vă mulțumesc încă o dată pentru atenție și țineam să vă spun că, dacă tot mai am un pic de forță în corp și în cap, mi-ar plăcea să-i fac să înceteze și aș vrea ca dvs. să mă ajutați.

P.S.: Mama mea era din Toscana.

23/05/2009 10.35

Știu că sunteți foarte obosit și că primiți foarte multe scrisori, așa că nu vă faceți griji. Dacă nu răspundeți nu este nicio problemă, dar mi-ar plăcea să știu că

îmi citiți emailurile. Dvs. îmi spuneți mereu că timpul este de partea noastră, dar în ce sens? În sensul că ei au o scadență? După ce îmi veți examina TAV-ul ce voi face? Dacă ar rezulta pozitiv mă veți lua în considerare sau va trebui să mă descurc singură pentru că suntem prea mulți? Cui să mă adresez? O fi cineva în afară de dvs. care se ocupă în mod oficial de această problemă?!

Într-o conferință, dvs. ați spus că nu știți dacă persoanele în vârstă continuă să sufere interferențe. Îmi amintesc că atunci când eram mică, când bunica mea avea vreo 70 de ani, într-o zi ne-am spus: "Ce vis ciudat am avut azi noapte! Îmi băgau un fier în cap. Doamne, fetelor, ce o fi însemnând asta?" În anii '90, max. '94, am visat că sunt într-un coridor abia iluminat iar cu mine erau alte persoane. Unora le era rău, dar eu vorbeam cu un bărbat aflat pe o targă și ne spuneam că acesta nu are cum să fie un vis, pentru că altfel ne-am fi trezit. Erau multe ființe umane acolo și...în mod nebunesc, nu pot să vă povestesc via email ceea ce deja știți.

Acum îmi amintesc soldații care mă țineau de subraț în timp ce mă readuceau acasă. Aș putea să-l identific pe unul dintre cei doi. Mă întorceam din infern. Și gândeam "Acum mă vor omorî." și am întrebat "Unde mă duceți?" "Te întorci acasă." mi-au răspuns ei rece. Îi spuneam surorii mele că nu este un vis, dar mă aflam în pat !

În ultimii ani am încercat să nu uit și din când în când mă gândesc la acel bărbat si la oamenii împreună cu care încercam să ne încurajăm unul pe altul. Ne-am promis că o să ne căutăm unul pe altul, să ne ajutăm și să povestim lumii despre asta. Astăzi vreau să plâng, dar nu reușesc. Mi se pune un nod în gât și atât. Mulțumesc!

25/05/2009 20.18

Da. vreau să fac tot ce trebuie făcut. Vă rog, nu mă abandonați! Acum pot să plâng un pic. Anunțați-mă, vă implor! Soțul meu nu ar înțelege. Vă am doar pe dumneavoastră. Nu mă abandonați, vă implor! Eu știam! Simțeam asta! Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc!

26/05/2009 12.21

Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc! Îmi dați speranțe! Atunci eu stau liniștită și aștept vești de la dvs. Pe curând!

29/05/2009 16.45

Camera este pătrată sau dreptunghiulară. La intrare este o nișă către o cameră mai spațioasă. În partea din față, la intrare, este un rând de ferestre unite pe toată lungimea peretelui. Prin ferestre se vede un oraș mare și iluminat de luminile nopții. Eu sunt în fața ferestrelor îmbrăcată în pijama. Lângă mine este un paravan

și poate că și un scaun. În partea unde este intrarea sunt niște lespezi, dar și în nișă. Mai este un scaun pentru nașteri, niște cărucioare medicale cu aparatură medicală și cu picioarele de inox și prosoape din tifon; poate că și un dulăpior cu un sertar. De peretele de la intrare este sprijinit ceva, dar nu văd. Prin ferestre intră niște lumini, dar restul camerei este în penumbră (la început). Nu-mi amintesc ce miros era în cameră și nici dacă îmi era frig. De sus scena este identică.

Sunt acolo cu tatăl meu, știu că trebuie să nasc și îi spun să verifice ce fac medicii (el era ginecolog), dar nu realizez că el este decedat de mult timp. Îmi spune să stau liniștită și să mă pregătesc. Mi se pare că mă dezbrac în spatele unui paravan și întreb unde sunt medicii, iar el îmi spune "Vor veni." Mă așez în pătuț și el îmi pune un cearșaf deasupra, de la șolduri în sus și îmi pune o perfuzie, apoi privește spre intrare. Am impresia că ei au stat la intrare tot timpul, așteptând un semn pentru a intra.

Intră cu toții și ajung foarte rapid la picioarele pătuțului meu. Pentru o clipă mă simt prinsă în capcană, dar doar pentru o clipă. Sunt îmbrăcați în niște cămăși și eu încerc să-mi dau seama cum arată. Sunt enervați. Am impresia că vor să stea cu mine cât mai puțin posibil. Îmi provoacă durere la ovare, care este o durere pe care o pot suporta, pentru că nu este foarte puternică. Sunt 4 sau 5. Tatăl meu se află în dreapta mea. Nu îl văd bine. Privesc ce fac și medicul care se află în fața mea are degetele lungi. Tatăl meu, la ordinul unuia dintre medici merge să arunce niște cârpe sau niște bumbac plin cu sânge într-o pubelă care se află lângă ferestre.

Poate că luminile au fost aprinse înainte de naștere, la cererea mea, dar nu mai sunt atât de sigură de asta. Oricum, știu că scot ceva din mine, iar când privesc de sus văd că este un făt. Se află în mâna lui și este plin de sânge. Mi s-a făcut un pic greață când l-am văzut. Nu îmi dau seama cum arată pentru că este acoperit de sânge. Nu este foarte bine format și îl iau de acolo sau poate că vine acea moașă cu un cărucior și îl pune undeva. Eu nu știu ce fac. Îmi amintesc că moașa, sau îngrijitoarea de copii, imediat cum mă vede se retrage iar eu o privesc și îmi dau seama că ochii ei se termină la tâmple. Lumina se reflectă în ochii ei iar eu mă gândesc "Iată de ce este așa de nepoliticoasă - are ochii defecți." Văd că mă privește de parcă mi-ar fi auzit gândurile.

Când apare moașa, mi se pare că văd cum toate lespezile de pe perete sunt pătate de sânge, iar din acest motiv am senzația că mă aflu într-o măcelărie. Și am în minte și această imagine cu medicii, care se privesc îngrijorați și se întreabă dacă eu mi-am dat seama cine sunt ei, pentru că eu nu-mi iau privirea de la ei și îi întreb dacă copilul meu este băiat, pentru că eu știu că este băiat. Însă ei îmi fac semn să tac din gură și atunci le spun că am două fete acasă. Amintindu-mi de ele le spun "Trebuie să mă întorc acasă pentru că fata mea mică este prea mică și trebuie să merg la ea.". Ei îmi spun "Nu-ți face griji, știm asta...".

Am perceput faptul că de mai multe ori se priveau de parcă și-ar fi spus "Oare ne-a văzut?" Apoi îmi amintesc că tatăl meu îmi dădea hainele și eu mă îmbrăcam. În timp ce îmi dădea pijamaua, o privea ciudat, ca și când ar fi încercat să înțeleagă cum trebuia îmbrăcată...Astăzi știu asta pentru că am văzut videoclipurile în care dvs. povesteați că ei nu știu cum să ne îmbrace, dar în momentul amintirii m-am enervat și m-am gândit "Nu-i place pijamaua mea? Ce vrea? De ce nu-mi cumpără el o pijama, așa cum îi place lui?"

Îmi dau seama că nu am făcut o treabă bună, cu siguranță am greșit ceva... Nu este ușor să vizualizezi și să ții nemișcată fotograma, iar gradul meu de conștientizare nu este foarte mare...Imediat după ce am avut acest vis mi se părea că medicii ar fi avut capetele pătrate, gen Romano Prodi. În orice caz, vă doresc spor la treabă! Pe curând!

29/05/2009 17.08

Acum îmi amintesc! Cea cu asistenta era altă amintire. Nu știu dacă în ea este și o moașă sau o îngrijitoare de copii, dar cu siguranță este o asistentă. Îmi amintesc asta: mă aflu în această cameră, într-un pătuț de spital, dar nu sunt numai eu aici. Sunt și alte ființe umane și sunt cu toții întinși în paturi, cu perfuzii, și sunt toți într-o stare de inconștiență. Încep să mă trezesc și dau foc perfuziei și o văd pe această asistentă care trece printre paturi și îi privește pe toți, unul câte unul, apoi mă privește și pe mine sau vede că mă vait. Poate că nu mă simt bine. Îi cer ceva. Poate că îmi este sete în acel moment. O privesc și îi văd ochii...

Ea îmi pune o mână peste ochi...sau îmi trage cearșaful peste față și cred că îi cheamă pe medici. Ei se supără foarte tare pe ea și poate că și pe altcineva. Eu încerc să-mi mișc fața pentru a-mi elibera vederea pentru a privi, având în vedere că restul corpului nu răspunde. Ei se întreabă cum s-a putut întâmpla așa ceva și sunt îngrijorați. O întreabă pe asistentă dacă am văzut ceva și mai ales dacă am văzut-o pe ea. Ea tace și acest lucru nu-i place cuiva, care se enervează foarte tare...

29/05/2009 17.17

Am recitit ceea ce am scris. Am unele momente de certitudine absolută, iar imediat după aceea mă întreb dacă nu cumva este doar imaginația mea. Sper că nu. Poate că acesta este modul în care inconștientul trimite răspunsurile? Vă rog să-mi spuneți! Dacă primiți și de la alții emailuri așa cum sunt ale mele, nu vă invidiez. Parcă ați avea de-a face cu lume atinsă de delir, dar pe de altă parte nu era în programul meu să mă eliberez de extratereștrii. A trebuit să-mi reorganizez prioritățile. Pe curând!

01/06/2009 14.48

Am 35 de ani și vă sun din Sardinia. Pe curând!

01/06/2009 19.12

Când ești copil totul este mai simplu, știi că monștrii există și nu dormi noaptea. Exact asta mi se întâmplă mie din nou...Când eram mică mă înfășuram în cearșafuri ca într-un cocoloș, astfel încât abia mai puteam respira... Teroarea mă paraliza și când vedeam pe fereastră o lumină mai intensă, începeam să respir greu. Apoi, cu trecerea anilor te obișnuiești cu faptul că monștrii nu există și nu îți mai permiți să te gândești la asta. Acum că știu, lucrurile s-au schimbat. Acea spaimă care te sufocă a revenit și cu aceasta și amintirile din copilărie...

Mi-am amintit de toate dățile în care eu și sora mea urlam, amândouă în același moment...Mi-am amintit de momentele în care dimineața mă ridicam din pat și aveam cearșaful de sub mine rupt. Cine îl rupsese? Eram înfășurată în el prea bine. Mi-am amintit când în 2006 nu mai suportam și nu știu de ce am strigat "Ce vreți de la mine? Ajunge! Lăsați-mă în pace!", adăugând "Faceți ceea ce vreți, dar faceți astfel încât să nu-mi dau seama. Nu mă speriați!" Apoi am avut o viață plină cu evenimente de acest tip. Am o viață blocată și credeam că sunt eu anormală, dar acum știu că nu era vina mea. Așa că vă rog să mă ajutați! Îmi vreau viața înapoi! Vreau să trăiesc!

04/06/2009 19.47

Ultima dată când am vorbit pe Skype, mi-ați spus că ar fi bine ca și soțul meu să-și dea seama, pentru că este important acest lucru. Credeți că este posibil ca și el să fie răpit? Să știți că și eu tind să cred asta...Fratele soțului meu practică arte marțiale. Nu știu ce să cred. Poate că nu înseamnă nimic...

06/06/2009 18.31

Ieri mi-am amintit de șarpe. Eram într-o cameră verde, același verde care era și pe site-ul ufomachine, pe home page. Mergeam prin această cameră unde vedeam totul printr-un filtru verde și îmi amintesc că mă gândeam "acesta nu este un vis. Sunt trează. Ce fac eu aici? Unde sunt?". Îmi era frică și mă simțeam urmărită. M-am întors și cu coada ochiului l-am văzut pe șarpe. Era un pic mai departe de mine, dar nu am avut curajul să mă întorc cu totul pentru a-l privi. Am reînceput să merg privind doar în față. Speram că nu am văzut eu bine. Respiram greu. "Ajutor! Dumnezeule, ajutor!". Dacă ar fi fost un coșmar m-aș fi trezit. Acel monstru mă urmărea. Am ajuns în fața unor cilindre și în unul dintre acestea eram eu. Am privit și îmi amintesc că în timp ce deschideam larg ochii pentru a vedea mai bine, pentru că vedeam un pic neclar, eram scufundată într-un lichid cu multe puncte luminoase în el (ca atunci când cineva se lovește la cap și vede stele care se aprind și sting). M-am gândit "Aceea sunt tot eu. Dar care sunt eu cu adevărat, aceea sau aceasta?".

Îmi amintesc că am simțit o confuzie devastantă, dar nu-mi amintesc altceva...Încerc să-l conving pe fratele meu. Este frustrant să nu fii luată în serios, însă astăzi mi-a pus niște întrebări. Poate că începe să aibă niște dubii. Pe curând !

09/06/2009 5.27

Bună ziua, domnule Malanga! Vă trimit acest email, așa cum am stabilit, și apoi să-mi spuneți cum intenționați să procedați mai departe. Eu nu pot decât să vă scriu lucrurile pe care oricum mi le-am amintit mereu, dar pe care acum le văd mult mai clar. Când fiica mea (cea mare) avea 7 ani, a făcut o amigdalită acută și antibioticul nu avea niciun efect, așa că medicul a internat-o în spital, pentru că i se închideau căile respiratorii. Am stat 8 zile la spital. Cu o noapte înainte de a se face bine, am visat că la picioarele patului meu era "Iisus", înalt, blond și Padre Pio, mai scund, ajungând doar până la umărul lui Iisus (Padre Pio arăta un pic ciudat).

Aceștia o priveau pe fiica mea, care dormea în pat cu mine, și eu am înțeles că se simte rău și m-am trezit imediat. Dar mai am o amintire din acea noapte. Vedeam cămașa lui Iisus legănându-se în dreapta și în stânga în timp ce dispărea prin perete, dar din patul meu nu aveam cum să văd tivul cămășii lui Iisus, deci, asta înseamnă că eu mergeam în spatele lui ! Tot în acea perioadă, într-o zi, în timp ce mă aranjam, m-am simțit privită și m-am întors instinctiv și l-am văzut pe Iisus dispărând. Îmi lipsește bluza de la o pijama de-a fetei mele cele mici, dar eu nu sunt dezordonată, chiar țin să am toate lucrurile așezate la locul lor. Fiica mea (cea mare) într-o noapte, poate cu o lună în urmă m-a trezit din somn. Voia să doarmă cu mine pentru că simțise niște mâini calde peste ochii săi... Uneori mă simt atât de neputincioasă...

Cea mare știe ceva despre aceste fenomene, dar nu totul, pentru că are doar 14 ani şi eu nu vreau ca ea să trăiască în teroare, motiv pentru care nu i-am spus toate detaliile, pentru că altfel știu că ea și-ar da seama. Îmi dau seama că am fost manipulată. Mereu au existat niște voci în interiorul meu. Pe de o parte încercam să găsesc un răspuns pentru lucrurile care mi se întâmplaseră când eram mică, iar pe de altă parte motivele pentru care mi-a fost luată mama, de ce îmi spuneau că eu trebuie să rămân cu ei, pentru că mama mea nu mă mai dorea, închizându-mă într-o cameră pe întuneric pentru că eu nu voiam... Apoi a venit cel cu mantia iar eu nu reușeam și nu voiam să-l privesc în față pentru că știam că în glugă este o ființă oribilă, dar a trebuit să-l privesc în ochi pentru că el s-a apropiat foarte mult de mine și am văzut că avea ochii cu pupilă verticală. Și-a lipit fruntea de a mea...și apoi mi-au arătat un ecran unde erau mama, fratele meu și sora mea, care plecau fără mine pentru că ei nu dădeau doi bani pe mine. Acestea sunt mesajele pe care le port în interiorul meu de o viață…

Apoi ei au plecat și era foarte multă lume într-un bar din parc. Stăteau cu toții așezați la mese, consumându-și băuturile, iar la un moment dat nu mai era

nimeni, doar mesele...Nu știu ce mi s-a întâmplat. Mi-au rămas doar fiicele mele. Nu mai am pe altcineva. Ele sunt unica familie care mi-a rămas și nu vreau să o pierd. A fost suficient să o pierd pe mama de 30 de ani și a fost suficientă îndepărtarea de fratele meu și sora mea.

Nu vreau să-mi pierd și fiicele și știu că așa se va întâmpla dacă nu fac nimic. Ba chiar se întâmplă deja cu fiica mea mai mare. Simt asta și știu că ei nu vor înceta niciodată. Nu am putut să iau nicio decizie în mod liber, pentru că în interiorul meu mereu a fost o voce insistentă care spunea întotdeauna nu. Sunt sigură că v-am mai văzut pe undeva până astăzi (vorbesc despre dvs., doctore), poate prin anii '90 în vreo revistă care prezenta acest subiect, dar de fiecare dată când doream să aflu mai multe era o voce care spunea "ai deja destule probleme, nu ai timp pentru aceste lucruri. Las-o baltă!"

Acea voce nu se mai oprea. Continuă și în prezent; ea vrea să decidă mereu pentru mine, chiar și acum, chiar și zilele astea, spunându-mi "Las-o baltă! Chiar vrei să ai încredere în ființele umane? Știi doar cum sunt făcute...știi că vei fi iarăși dezamăgită. De ce ar trebui ca un profesor universitar să-ți rezolve dezastrele din minte, unul care scrie articole în Chemical Society? Ești doar o amărâtă care are carențe afective și căreia nu i-a rămas altceva de făcut decât să se ia de extratereștrii...Tu așa te-ai născut...cu probleme la cap. Învață să trăiești cu ele. Nu va fi nimeni care să scoată bagheta magică pentru a-ți face ție ordine în cap. Fă și tu cum fac frații tăi: privește în altă parte. Până la urmă sunt foarte multe lucruri de făcut.".

Vă rog să opriți această voce! Vă implor! Am dat deja destul! Vă rog să încercați să trăiți cât mai mult! Eu voi încerca să nu vă deranjez. Îmi voi face temele și nu vă voi stresa. Îmi voi face treaba și vă voi lăsa în pace. Voi fi invizibilă, dar vă rog să mă scoateți din acest infern! Vă implor! Spuneți-mi ce trebuie să fac. Nu știu ce să spun despre ceea ce vă scriu, dar îmi fac curaj și apăs "trimite"....Mulțumesc pentru tot!

09/06/2009 6.05

Cu câteva zile în urmă am vorbit cu fratele meu, povestindu-i tot (trebuia să vorbesc cu cineva despre asta)... Mă gândeam la ce e mai rău, însă el mi-a spus că sunt schizofrenică. Dar m-a ascultat, pentru că el știe că eu îmi amintesc tot de când eram copii. Am vorbit și ieri, mi-a spus că așa ceva nu putea fi posibil, însă mi-a spus că a făcut TAV-ul... El spune că a răspuns negativ la toate întrebările (el nu-și amintește nimic). Sper că va vorbi el cu sora mea.

Când eram mici și când ne era frică noaptea vorbeam despre monștrii pe care-i vedeam..."Vezi șarpele? Da. Dar pe cel fosforescent cu ochii negri îl vezi? Dar insectele? Da." Parcă era publicitatea de la "pocket coffee". Iar când o întrebam "Vin să dorm în patul tău?" ea îmi răspundea "Nu! Îmi provoci greață!"

Îmi mai amintesc ceva: mă aflu în această cameră mare și aici sunt foarte multe ființe umane la fel ca mine, întinși în pat, cu perfuzii în mână, care sunt inconștiente. Eu nu mă pot mișca, dar am ochii deschiși. În fața mea, la o distanță de vreo 20 de metri este un tip îmbrăcat în uniformă militară, dar nu este un militar, pentru că l-am recunoscut în imaginile din SIMBAD. Este cel care are ochi de broască. Este robust... Vorbește cu alții doi, cu ceva sau cu cineva... din locul unde sunt nu reușesc să-i văd bine, dar broscoiul mă privește, vede că am ochii deschiși. El ține mâinile împreunate la spate. Poate crede că, chiar dacă am ochii deschiși, nu pot să văd. Îmi face cu ochiul.

Oare o iau razna cu totul de-mi amintesc aceste lucruri ? Cum este posibil așa ceva? Apoi am discutat cu soțul meu. Mi-a spus că nu vrea să știe nimic despre asta, chiar dacă este adevărat. M-a rugat să nu-i mai vorbesc despre asta! Sper să-mi dați de veste. Eu sunt aici și aștept....

09/06/2009 20.29

Am sunat-o pe mama mea, pe care nu am văzut-o de 30 de ani...I-am povestit totul. Mi-a spus că știe că există niște monștrii care interferează cu viața oamenilor, dar monștrii săi sunt mama sa și fratele, care, în opinia sa, i-au manipulat mereu viața. Mi-a spus că știe că aceștia intră în case pentru că l-a văzut pe unul care alerga prin casă, iar după părea sa era tatăl meu, pentru că "era un demon"...Am întrebat-o ce vede când se privește în oglindă. Mi-a răspuns că ea nu se privește în oglindă de mulți ani, pentru că în oglindă este demonul și ea nu vrea să privească unde este demonul.

Am rugat-o să privească videoclipurile dvs. de pe Youtube. Mi-a spus că o să le privească, însă mi-a mai spus și că ea nu se temea de nimic pentru că ea îl avea pe Dumnezeu, care se ocupă de toate... A adăugat că îi era foarte milă de mine, pentru că, din păcate pentru mine, am crescut în mijlocul demonilor și mi-a spus că paraziții îi aveam în interior... După ea, "ei", cei care interferează sunt mama sa și fratele...și nu își schimbă părerea. Mi s-a făcut milă de ea, pentru că aceștia i-au distrus viața și nimeni nu a înțeles ce avea, dar știu că acum este deja prea târziu pentru ea, iar ea nu va mai privi niciodată în direcția corectă. Creierul său nu mai raționează...

09/06/2009 20.39

Bunica mea mi-a povestit că odată, pe vremea când era mică, mama mea a plecat la Piombino, să-i ajute pe niște unchi să se mute. Lângă casa lor locuia o vecină care era medium. Când aceasta a văzut-o pe mama, care pe atunci avea doar 18 ani, a spus "Această fată este diferită."

Tare aș vrea să o îmbrățișez pe bunica mea și să-i spun "Nu este vina ta că lucrurile s-au petrecut așa. Tu ai fost o mamă bună și, chiar dacă mama a plecat, a

făcut-o pentru că nu mai reușea să trăiască...Monștrii sunt alții și mereu au jucat murdar..." Eu nu am o mamă tâmpită sau care să nu mă fi iubit...Acum știu! Mulțumesc!

10/06/2009 9.45

În această noapte am băut o cafea înainte de a mă culca. Din păcate, în unele nopți îmi este foarte frică și nu știu dacă este bine, pentru că în acest fel sunt mai atentă, sau nu folosește la nimic, pentru că oricum aceștia mă iau? Fiica mea cea mare în ultimul timp vrea să doarmă cu mine... Îi este frică. Și eu aveam lumina aprinsă de la ora 2 noaptea... Nu se poate face ceva cu acest stres al fricii?

La 4:30 am auzit ceasul soțului meu și m-am întors în pat și am spus "Bine. Acum el este treaz, se pregătește un pic, deci stă în casă cu lumina aprinsă. Oricum la 5:30 se face deja ziuă, deci pot dormi o oră." La 5:30 m-a sunat soțul meu ca să-mi spună că adormise la loc și acum că întârzia la serviciu... Oare s-a întâmplat ceva?

10/06/2009 10.08

Când am vorbit ieri cu dvs. pe Skype, mi-ați spus că atunci când începeți să lucrați cu oamenii și "ei" încep să acționeze mai activ asupra răpiților, pentru că încearcă să preia iarăși controlul asupra situației, deci cred că ar fi cazul să vă povestesc ce am visat în ultima perioadă. Poate că sunt doar vise care se datorează stresului de moment.

Am visat că eu și fiica mea eram în mijlocul unei străzi aflată în șantier undeva la țară. Pe această stradă era o canapea iar fiica mea cea mare era întinsă pe ea. Nu reușea să se miște și abia vorbea. Eu stăteam în picioare lângă ea și în fața noastră era un televizor deschis și în ecran se vedea un coridor lung, în care se mișca, venind spre noi, un șarpe. Fiica mea urla "Mamă, șarpele! Fă ceva!"

Eu m-am dus să sting televizorul, dar acesta nu se închidea și șarpele era tot mai aproape de noi. În acel moment a venit o mașină, care m-a dus într-o cameră dintr-o casă de țară. Era multă lume acolo, iar pe mese erau cratițe cu friptură. Era și soțul meu, care arăta un pic diferit, dar credeam că este el. M-a chemat lângă o fereastră și mi-a spus "Privește afară pe fereastră!".

Eu am întors capul spre fereastră și el și-a sprijinit fruntea de a mea. În același moment am avut senzația că îmi făceau ceva la organele genitale, pentru că am avut senzația că mai am puțin și ajung la orgasm, iar într-o conferință de-a dvs. de pe Youtube dvs. ați spus că atunci când femeia se simte așa, extraterestrul face ceva pe acolo... Vă rog să mă credeți, îmi este foarte rușine să vă spun aceste lucruri, dar de-acum ce pot să fac ?

A doua zi dimineață trebuia să merg să fac analizele pe care mi le dăduse de făcut ginecologul meu. Poate că ei trebuiau să ascundă ceva? Vă rog să-mi spuneți dacă sunt doar vise...

10/06/2009 10.24

Acum să vă povestesc unul dintre visele pe care le-am avut de curând. Mă aflam într-o cameră cu fiica mea cea mică, cea de 5 ani, și acolo era o pasăre, un vultur negru, iar fiica mea urla pentru că acest uliu era în spatele capului său, în zona cefei și dădea din aripi, ca și când ar fi încercat să intre în capul ei…

Eu m-am dus să o ajut pe fiica mea. Am gonit vulturul cu mâna de lângă capul ei și îi acopeream ceafa cu mâinile mele, astfel încât acesta să nu poată intra. Atunci vulturul încerca să intre în capul meu și dădea din aripi la ceafa mea, eu urlam, iar zbaterea aripilor era foarte deranjantă, dar nu îl puteam goni pentru că aveam mâinile ocupate să acopăr ceafa fiicei mele. Urlam amândouă și acest vis parcă nu se mai termina.

Când m-am trezit mi-am dus mâinile la ceafă și continuam să-mi acopăr capul pentru că simțeam și trează senzația de fâlfâit sau furnicături în ceafă. A fost mult mai stresant. Sfârșit.

12/06/2009 21.13

Bună ziua! Încă lucrez la exercițiul pe care mi l-ați dat, deci nu scriu în legătură cu asta. Fiica mea de 14 ani mi-a povestit ieri dimineață că a visat că năștea...Nu știe ce a născut, dar spune că "eu" m-am dus și am trezit-o și că am spus că trebuia să nască și ea mă întreba "Cine? Eu???????????" Și au pus-o să se întindă pe un covoraș din camera sa și spun că în afară de mine mai erau și doi medici, care parcă erau gemeni…

I-am spus totul, i-am spus că aceea nu eram eu și i-am spus că nu toate ființele umane sunt la fel și am încercat să-i spun că trebuie să-și ajute sufletul să crească. Nu puteam să-i spun că suntem două terminate! În orice caz, s-a ținut toată ziua după mine ca să-mi pună întrebări și i-am spus despre trucul cu ochiul drept și cel stâng. Înainte de culcare i-am spus "Nu-ți face griji, am să vă veghez eu!". Am stat trează, cu lumina aprinsă, până la ora 4:00. În această dimineață mi-a povestit că doi profesori de-ai ei se aflau lângă patul nostru. Ea mi-a spus că erau foarte mici de statură, pentru că stăteau așezați și unul dintre ei i-a spus "Nu te simți dezamăgită? A spus că te va veghea, însă ea acum doarme."

Ea a privit întâi cu un ochi și apoi cu celălalt și a văzut două lucruri diferite - un fel de lumină cu un ochi și cu celălalt niște figuri ciudate violet și galbene. Ei au întrebat-o de ce face așa și ea le-a spus "Trebuie să fac asta. Plecați! Mama e obosită.". Apoi s-a întors spre mine și a adormit. Este un semn bun sau nu?

12/06/2009 21.31

Mi-am amintit de șarpele care intra în camera mea și a surorii mele atunci când noi eram mici. Sora mea urla "Ia-o pe Cecilia!". Iar acesta m-a luat pe mine și m-a pus pe umăr și m-a cărat pe un sac iar eu o priveam pe sora mea și în timp ce mă ducea de acolo mă gândeam "Acum se duce să-l cheme pe tata. Măcar asta să facă!", însă ea s-a întors pe cealaltă parte și a adormit la loc...Mi-am dat seama că eu nu sunt protagonista vieții mele, ci sunt doar proiectul cuiva. Ieri am avut o zi proastă gândindu-mă la visul fiicei mele. Puteam să îmi dau seama mai devreme de ceea ce se întâmpla, însă eu am așteptat 35 de ani…

Când a murit tata, am intrat în morga din Cagliari și l-am rugat pe soțul meu să verifice că nu mă vede nimeni și i-am deschis tatălui meu un ochi, m-am uitat în el și am spus "Nu mai este.". Soțul meu mă întreba "De faci asta? Nu este normal. Este mort. Ce verifici?".

Mi-am amintit că tatăl meu dormea mereu la prânz și într-o zi am trecut prin cameră și el s-a trezit dintr-o dată urlând. Mișca mâinile speriat și spunea că "O șopârlă de 3 metri...O șopârlă...". S-a liniștit foarte greu....Nici el nu mai dorea să trăiască.

13/06/2009 9.07

Ieri fiica mea de 14 ani mi-a spus că vrea să facă TAV-ul, deci, dacă primiți un test de la adresa de email […] acela este de la fiica mea. M-a rugat să-i arăt niște fotografii cu extratereștrii pe internet…

L-a recunoscut imediat pe cel gri, pe blond și călugărița. Aceasta din urmă a impresionat-o, pentru că și-o amintea perfect. I-am explicat tehnica ancorelor pentru a putea agăța amintirile din vise și imediat a încercat să aplice tehnica la niște vise mai ciudate. Mi-a povestit un "vis" de-al său. Mi-a spus că eu eram întinsă pe o canapea și nu reacționam. Ea era legată de un scaun și nu putea să se miște și fiica mea cea mică era în camera alăturată și era băgată într-un cuptor de către o femeie care avea o pălărie de jolly…

După aceea, când am mers să vedem fotografiile pe internet a recunoscut că acea femeie cu pălărie de jolly era extraterestrul pasăre, care are acele protuberanțe în cap...Mi-a spus că atunci când a auzit-o pe sora ei urlând s-a enervat foarte tare și funiile s-au topit și ea s-a dus să o elibereze pe sora sa, iar extraterestrul a spus "Nu!". L-a privit cu ferocitate pe extraterestru și asta a fost suficient pentru a-l dărâma la pământ, lovindu-l tare cu capul de podea. Nu știu cum s-a terminat totul pentru că îmi povestea asta în timp ce o duceam la școală.

Astăzi trebuie să dea un examen, motiv pentru care au apărut colegele sale și ea a plecat cu ele...Se vede că ea este mai supărată decât mine; în ultima perioadă, când se trezea dimineața era mereu supărată foc...

13/06/2009 10.18

V-am spus ceva greșit în legătură cu visul cu Padre Pio și Iisus. V-am spus că am ezitat în fața peretelui și că apoi am mers cu ei. Nu este adevărat. Mi-am amintit fotograma succesivă. De acea dată nu am mers cu ei. Cu o clipă înainte să plec am privit-o pe fiica mea care se afla în pat și m-am gândit "Se simte rău. Are nevoie de mine.". Și atunci am alergat spre patul meu. Iisus s-a dat la o parte și avea o expresie contrariată.

Îmi amintesc că din patul meu, în timp ce o îmbrățișam pe fiica mea, l-am văzut pe Iisus dispărând prin peretele de lumină, iar apoi lumina dispărea și ea. În legătură cu visul nașterii mi-am amintit alte lucruri în legătură cu începutul visului. După ce m-am ridicat din pat, pentru că trebuia să nasc, vorbeam cu "ei" lângă bucătărie. Le ceream explicații și când m-au convins am spus "Dar trebuie să iau bagajul pentru spital, cu pijamale și lucrurile care îmi trebuie.". În acel moment l-am auzit pe soțul meu care mă striga și am spus "Îmi aduce mâine soțul meu bagajul. O să-i telefonez..."

Când m-am urcat în elicopterul lor ,"tatăl meu" a spus că merge să-l anunțe pe soțul meu, ca să-mi aducă lucrurile a doua zi; chiar s-a dus, s-a întors și apoi am plecat. Este posibil ca soțul meu să fi văzut ceva? Dina ceastă cauză îmi cerea explicații când m-am întors de la baie? Pentru că mă întreba cu cine am vorbit în bucătărie și unde plecasem. Eu m-am enervat, i-am spus că am fost în baie, dar el mi-a spus că sunt o mincinoasă. L-am înjurat, dar în acel moment mi-am amintit că avusesem un vis ciudat, în care nășteam. Din acest motiv el a visat acel gnom malefic, înalt de 1,20 m, care îi punea un cuțit la gât? Știu că nu asupra acestei părți a visului trebuie să lucrez... Acum încerc, dar nu reușesc să văd nici dacă mă forțez. Mă simt un pic rău când încerc, mi se face greață. Dar acestea sunt invenții de-ale mele sau este totul adevărat? Nu vă supărați pe mine! Vă rog să mă scuzați!

13/06/2009 22.45

Nu reușesc să fac acest exercițiu...Trăiesc un coșmar...Astăzi am anunțat-o și pe sora mea, care se află în Londra. Mi-a spus că nu a auzit în viața ei de așa ceva și oricum nu crede. Am întrebat-o dacă a visat vreodată că naște. Mi-a răspuns "Da, dar sunt vise normale.". Însă eu i-am spus "Da, dar medicii aveau ochii mari!". Ea mi-a răspuns "Da, dar acelea erau coșmaruri.". Apoi mi-a spus că o să mă sune ea, pentru că în acel moment avea treabă și nu putea vorbi, spunându-mi "Eu am o fetiță de care trebuie să am grijă!". Fratele meu a rezolvat problema. Nu-mi mai răspunde la telefon. Soțul meu nici măcar nu vrea să audă despre acest subiect, nici măcar din greșeală, dar de el nu mă interesează. Singura care știe și crede este fiica mea. Încă nu știu dacă am făcut bine sau nu spunându-i, pentru că acum îi este frică să stea singură și nu mai trăiește normal....EXITĂ OARE CEVA CARE POATE ÎNDEPĂRTA ACEASTĂ FRICĂ? Trebuie să continuăm să trăim…

Vă rog să-mi spuneți ce este în vis, pentru că eu nu-mi dau seama. Sunt patetică și proastă și aș vrea să mă pot întoarce în timp și să nu le mai aduc pe lume pe fiicele mele. Viața mea este un dezastru și dvs. ați înțeles deja asta, chiar dacă eu nu am vrut să vă spun asta. Este prea târziu. Mă consum tot mai mult cu fiecare zi care trece și sunt sigură că nici n-aș fi în stare să gestionez o viață decentă. Știu doar să mănânc, nu vreau să ies din casă.

Cu câțiva ani în urmă, în 2005, nu am ieșit din casă timp de 6 luni. Când mă aflu în mașină aș vrea să apăs accelerația și să ies de pe drum. Când eram mică încercam să-mi tai venele pentru a verifica dacă sunt om. CÂND SUFLĂ VÂNTUL SPER SĂ SUFLE DESTUL DE TARE ÎNCÂT SĂ MĂ MĂTURE CU TOTUL... Oare unde vreau să ajung? Oricum știu că se va întâmpla ceva și dvs. nu mă veți mai ajuta...deja v-ați plictisit de mine... Soțul meu este un extraterestru. Dacă vreți puteți să-l adăugați la bestiarul pe care l-ați întocmit. Asta sunt eu...la fel ca mama mea... o mizerie....

17/06/2009 17.52

Voiam să vă întreb ceva....Mi-ați spus că de-acum eu știu că ei fac tot ceea ce fac, motiv pentru care, data viitoare când vor veni, sufletul meu mă va trezi cu câteva momente înainte ca ei să vină și voi fi destul de conștientă ca să-i văd. Dar într-o conferință spuneați că până să se întâmple acest lucru dvs. trebuia să dați răpitului un ordin posthipnotic în care îi spuneați că el s-ar fi trezit și ar fi fost conștient.

Odată ce s-a auzit acel semnal în urechi, însemna că aceştia urmează să vină. Dar eu nu am făcut nicio hipnoză. Cum o să reușesc să mă trezesc la momentul corect? Eu de ce nu am făcut nicio hipnoză? Îmi este frică. De ce nu mă hipnotizați? Astfel m-aș simți mai în siguranță. Ați citit emailurile mele cu visele? Acele vise înseamnă ceva sau nu? Eu de ce îmi amintesc unele lucruri și fără hipnoză? Li se asta întâmplă tuturor?

18/06/2009 9.40

Dacă îmi spuneți că mă hipnotizați, eu pornesc imediat spre dvs. și aș aduce-o și pe fiica mea cea mare...Știu că vă dau bătăi de cap, dar nu eram pregătită pentru așa ceva. Văd cum viața mea se face praf pe zi ce trece. Înainte să adorm, mă gândesc "Fiica mea va rămâne în patul său toată noaptea? Dar celei mari, care acum este mare, oare ce-i fac? Ce-i fac la organele genitale? Ce traume îi vor provoca? Dar dacă intervine ceva și ei nu se mai întorc? Dar dacă sunt o copie? Dacă suntem cu toții copii?".

Am realizat că nu sunt stăpână pe nimic, nici măcar pe părțile mele intime. Suntem doar carne de tun pentru ei. Ei nu dau doi bani pe viața noastră. Eu nu vroiam să trăiesc așa ceva. Încerc să mă țin tare pentru fiica mea. Trebuie să o

încurajez, dar simt cum mă prăbușesc...Eu nu am vrut să fiu așa...Vă rog să mă scuzați!

19/06/2009 20.18

Nu mă pricep foarte bine să vizualizez. Prima dată când am încercat să fac exercițiul a intrat șarpele în studioul de televiziune, fără să fie invitat și a spart totul. Am fost obligată să întrerup exercițiul pentru că nu mă asculta. De această dată a mers mai bine. A intrat sufletul, care era o fetiță cu părul nergu-albastrui. Purta o rochie albă cu reflexe azurii, împodobită cu dantele din alte vremuri. Apoi a intrat mintea, care era un robot cu creierul descoperit și apoi spiritul. Spiritul era o femeie. A intrat călare pe un cal maro, dar am rugat-o să lase calul afară, având în vedere că ne aflam într-un studio de televiziune. M-a ascultat și a lăsat calul afară. Era blondă și purta o cască de jocheu, purta pantaloni albi și jachetă portocalie. I-am întrebat dacă se cunosc unii pe alții și mi-au spus că nu se cunosc, iar când i-am rugat să se prezinte s-au îmbrățișat.

Despre extratereștrii nu știau prea multe. Sufletul a spus că se gândea că ar avea la dispoziție mai mult timp pentru a se ocupa de această problemă. Mintea era confuză și spiritul a zis că se putea face mai mult. Apoi au intrat extratereștrii. Când l-am chemat pe cel gri a intrat tatăl meu, dar în oglindă am văzut că era cel gri, apoi a intrat lăcusta, care nu reușea să treacă prin ușă, șarpele, blondul, luxul și alte chestii, pe care nu le vedeam bine, dar care zburau. A mai intrat și unul cu o robă, mic de înălțime și cu coadă. Sufletul, mintea și spiritul erau în dreapta, iar ceilalți în stânga.

Mâine reiau vizualizarea. Grupa sanguină a mamei mele, a unchiului meu, a surorilor și a verișoarelor bunicului meu este 0 RH-. Nu mă mai vreți printre răpiții dvs.?

20/06/2009 18.05

Am citit emailul dvs., am reflectat un pic la asta și am înțeles și eu care este MEA (Memorie Extraterestră Activă) pe care o am în mine. Este cel care mi-a distrus studioul de televiziune! În timpul zilei, în timp ce făceam treabă prin casă mi-a venit în minte un flash: fiica mea cea mică, îmbrăcată în zâna albastră încerca să ardă cu degetul, din care ieșeau niște flăcări albastre de genul flăcărilor de la aragaz, un monstru care se afla în studio. Este bun sau rău acest lucru?

După-amiază am încercat să refac exercițiul și a intrat sufletul, fetița pe care am văzut-o ieri, dar ținea degetul imitând un pistol... În studio nu era nimeni, motiv pentru care i-am spus sufletului că trebuiau să mai intre mintea și spiritul, pentru că doream să risc să li se întâmple ceva. Și de această dată s-au îmbrățișat, dar ieri aproape că s-au emoționat, ca niște rude care nu s-au văzut de mult timp...Astăzi s-au îmbrățișat ca și când ar fi spus "Toți pentru unul și unul pentru toți!".

Azi am văzut mai bine extratereștrii, dar sufletul s-a luptat imediat cu șarpele, nu a așteptat și nu reușea să-l elimine...Atunci am coborât ecranul cu ceea ce s-a întâmplat în mod real și a apărut o scenă de când eu eram mică și extratereștrii gri m-au închis într-un sarcofag, după ce m-au blocat cu niște curele, iar degetele lor mă atingeau peste tot iar eu nu mai respiram...m-a apucat panica, dar m-am liniștit.

Mi se învârtea capul. Nu reușesc să gestionez situația. Totul se învârte...Mulțumesc pentru încurajare...Nu, nu las garda jos. Doar ce am ridicat-o! Să-mi spuneți dacă greșesc ceva.

20/06/2009 20.47

De Crăciun, în 2005, m-am dus la Londra, eu și fiicele mele, acasă la sora mea... Cred că s-a întâmplat ceva atunci. Îmi amintesc o figură întunecată în întunericul nopții, îmbrăcată cu o mantie lungă. Îmi amintesc că sora mea mi-a spus că s-a ridicat din pat, crezând că eu m-am dus la bucătărie pe întuneric...

Îmi amintesc când eu și sora mea dormeam împreună...Ea s-a trezit tristă și mi-a povestit că simțea nevoia să plângă...Visase că născuse și că acele hiene cu ochii mari erau peste ea...Eu i-am spus că nu are rost să plângă din cauza unui coșmar, pentru că nu s-a întâmplat în realitate. "Te afli în pat." i-am spus eu, dar ea mi-a zis "Nu, nu era un vis...". Mă tem că a fost un vis foarte real, ca cel pe care l-am avut eu cu soldații, dar m-am trezit în pat, deci…

Când i-am dat vestea pe Skype, am văzut că ochii săi s-au mișcat pentru a privi ceva ce s-a întâmplat în realitate, asta s-a întâmplat cu puțin timp înainte să înceapă să plângă, apoi a căutat o cale de ieșire...nu-și putea permite să pice...Acolo, la Londra, s-a aflat în grija unui psiholog timp îndelungat, după care a făcut multă reflexoterapie pentru durerea de spate. A fost atât de depresivă, iar acum parcă este anesteziată împotriva emoțiilor…

Îmi lipsește foarte mult sora mea! Odată eram ceva unic, dar știu că nu va mai fi niciodată așa...Acești idioți mi-au luat toate persoanele la care țineam, pentru care aș fi făcut orice, iar când nu eram încă informată (din punct de vedere al conștientizării), priveam lumea din jurul meu, în timp ce depresia galopa, și mă întrebam, fără să știu, de ce aceștia vor să ne ia tot.

Dar eu mă am pe mine, sufletul nu mi-l vor lua...Acum știu că trebuie să lupt, pentru că nu mai este atât de sigur. Este clar că sufletul meu stătea liniștit pentru că era sigur că nu vor reuși, în ciuda a tot ce încercau să facă...Nu vreau să mă mai las luată din nou. Vă rog să-mi spuneți ce mi-au făcut, pentru că nu mi-a mai venit cilul în ianuarie și în ebruarie. Iar o să mă pună să nasc?

20/06/2009 21.15

Uitam să vă spun un lucru, care nu știu dacă este important, însă este așa cum ați spus dumneavoastră. Inconștientul îmi trimite toate amintirile, care atunci când s-au petrecut păreau neimportante, însă care, în realitate, sunt foarte importante, pentru că sunt înregistrate.

În 2003, cu câteva zile înainte să se nască fiica mea, am mers la ginecolog, pentru controlul de rutină și medicul m-a întrebat "Data trecută ați născut prin cezariană?". Eu i-am răspuns "Nu, am născut normal." El s-a întors cu scaunul către asistentă, a chemat-o și i-a spus "Ia uită-te și tu! Aceasta pare a fi tăietura de la o naștere prin cezariană". Asistenta a rămas fără replică, dar el a adăugat "Poate este o pată de graviditate, dar eu nu am mai văzut o pată care să arate așa.". Dar nu era convins de asta, deoarece continua să privească această cicatrice.

Astăzi eu nu mai văd nimic, dar atunci mai aveam un pic și nășteam și aveam pielea foarte întinsă...Înseamnă ceva? Dvs. îmi spuneți mereu că timpul este de partea noastră, dar ce înseamnă că Pământul se apropie de sfârșit? Poate că nu credeți, dar lucrul care mă doare cel mai mult este faptul că nu mi-au lăsat amintiri clare, ca să pot plânge și să mă descarc odată pentru totdeauna. Și nu mi-au lăsat nici măcar un umăr pe care să pot plânge...totul este un deșert. Ei speră să mă ia din nou... Aceasta nu a fost viață pentru mine.

Urmez un curs de Cabala pe internet, pentru că vreau să evoluez, ca să nu mai revin pe această planetă ca să învăț. Cel mai comic este faptul că am mai adus cu mine alte două persoane ca să sufere și ele pe Pământ. Am recitit emailul. Plâng de sare cămașa de pe mine. Măcar dvs. citiți...

20/06/2009 21.32

Acest vis este din 23 decembrie 2008. Îmi amintesc data pentru că în acea noapte a murit o mătușă de-a soțului meu. Mă aflam într-o piață și am intrat în această casă, coborând câteva trepte, ca și când aș fi în intrat într-un demisol. Era o cameră în care se aflau două chestii urâte, pe care eu le-am confundat cu două vecine de-ale mele (pentru că ele chiar sunt urâte), dar în realitate erau ei... în fața mea erau extratereștrii gri, iar la o masă stătea un băiat pe care eu l-am confundat cu un înger, pentru că era blond-arămiu și purta niște blugi.

A deschis o valiză și mi-a spus "Vino să vezi!". În valiză erau tacâmuri de argint, printre care și o lingură mai mare decât celelalte și știu că mi-a făcut ceva...Apoi a scos niște fotografii cu sora mea, cu tatăl meu și cu fratele meu, când frații mei erau mici și eu l-am întrebat dacă poate să-mi dea mie acele fotografii, pentru că eu nu le aveam. El mi-a zâmbit și mi-a spus că nu sunt ale noastre și atunci l-am întrebat dacă pot avea niște copii iar el mi-a spus că va face niște copii la aceste poze. Apoi a plecat pe o alee care se pierdea în lumina albă…

Înseamnă ceva? Este bine să vă povestesc aceste vise? Când am avut acest vis nu știam încă nimic despre interferențele extraterestre...

21/06/2009 22.07

Vă spun acest lucru prin intermediul emailului pentru că altfel nu aș avea curaj. De mai mult timp nu-mi dă pace această chestie. Poate că sunt eu paranoică, dar dacă e așa e și mai bine. În perioada în care priveam conferințele dvs., când nu făcusem încă nici măcar TAV-ul, dar când deja îmi dădusem seama că sunt în mijlocul acestei probleme..., îmi amintesc că înainte să dorm mă gândeam "Te rog, suflet al meu, rămâi cu mine! Sunt obosită. Ajută-mă te rog! Nu te mai lăsa prins!".

În una din acele nopți l-am visat pe șarpe. Era foarte furios, mă lua de umeri și mă scutura, iar eu stăteam de parcă nu aș fi avut mușchi, pentru că nu reacționam. Vedeam totul printr-un filtru roșu. Apoi m-a violat. Iar eu am spus...Gata! Ajunge! Și mă simțeam distrusă. Mă durea. Iar când m-am trezit tot mă durea exact acolo și urlam... Ajunge! Ajunge!

Ce s-a întâmplat? Ceva ce eu nu știam ce este, dar pe care creierul meu a interpretat-o ca fiind o violență carnală? Sau nu s-a întâmplat nimic și era doar un coșmar datorat stresului de moment? Vai, îmi este atât de rușine să vorbesc despre lucrurile astea...Nu are niciun sens...Voi putea avea după aceea o viață normală? Depresia va dispărea?

25/06/2009 11.32

Am făcut SIMBAD-ul conform indicațiilor dvs. Am invitat înăuntru sufletul, mintea și spiritul, am coborât ecranul și ne-am uitat la creierul meu. Era acolo un punctuleț luminos care mergea în toate direcțiile și un șarpe care se afla la baza creierului și care se învârtea în spirală. I-am eliminat greu, pentru că încercau să fugă...În timp ce făceam asta simțeam o undă care se propaga din ceafa mea. Am procedat corect?

Am încercat încă o dată să eliminăm extratereștrii... A fost obositor și nu știu dacă am reușit. Ieșeau de peste tot. Oricum, în timp ce făceam asta simțeam cum această undă se propagă din capul meu...Nu știu dacă am procedat corect. Totul era foarte complicat și confuz. Era o luptă care nu are de motiv să fie invidioasă pe luptele lui Harry Potter... Spuneți-mi, trebuie să repet totul? Când ne vedem pe Skype pentru ancore? Pe curând!

25/06/2009 17.58

Am citit emailul de la dvs. și mesajul de pe Skype. Ok! Rămâne pentru mâine după-amiază! Sigur că îmi este un pic frică dacă mi-ați spus că trebuie să se întoarcă. Aș fi preferat să fiți și dvs. ca să mă țineți de mână și să-mi spuneți ce să fac, dar trebuie să-mi fac curaj...Îmi voi vinde scump pielea!

25/06/2009 23.09

Îmi este un pic frică, dar de-acum este un sentiment pe care îl simt în fiecare noapte. Stau și aștept să vină acea zi. Să sperăm că va ieși bine. Numai mie îmi este atât de frică sau li se întâmplă tuturor? Mai devreme fiica mea cea mică m-a întrebat de ce Dumnezeu a creat visele urâte... I-am spus că Dumnezeu a creat doar visele și când "visele" sunt foarte urâte, atunci nu mai sunt vise, pentru că ceea ce vede se întâmplă cu adevărat iar ea trebuie să urle foarte tare și să se apere, pentru că astfel se întoarce acasă...

Mi-a spus "Trebuie să urlu chiar dacă tu sau Francesca vreți să mă băgați într-o cutie?" I-am spus că acelea nu suntem noi, mama sa și sora sa, pentru că noi nu i-am face niciodată vreun rău..."Chiar dacă ți se pare că suntem noi, urlă dacă ceea ce îți fac te sperie...astfel te întorci la mine.". Mi-a spus "Eu știu că atunci când visele sunt urâte nu sunt vise, ci se întâmplă cu adevărat.". Am întrebat-o "Cum îți dai seama?". Mi-a răspuns "Pentru că eu pot gândi (în acele vise).".

În septembrie 2008 am plecat 5 zile la Prato, la o firmă care vindea produse pentru coafori. Ea dormea cu soacra mea, iar într-o zi mi-a telefonat ca să-mi povestească un vis în care eu eram rea. Din păcate, în acea perioadă credeam că este vorba doar despre un vis și am încercat să minimalizeze toată povestea...Când m-am întors acasă mi-am dat seama că lipsea o bluză pe care doar ce i-o cumpărasem, pe care nu am mai găsit-o niciodată.

Am vorbit iarăși la telefon cu mama mea (pe care nu am văzut-o de 30 de ani). Iarăși i-am spus să privească videoclipurile dvs. de pe Youtube. Mi-a povestit că a avut un vis în care mătușa sa moartă îi spunea să nu mă asculte, pentru că mă trimitea bunica să o spionez. A încheiat spunându-mi că sunt cel mai scârbos lucru pe care l-a purtat în interiorul său, că sunt un monstru, că trebuie să o las în pace, pentru că ea este cea mai bună dintre toți..."Sper să ajungi să scuipi sânge pentru ceea ce mi-ați făcut cu toții. Diavolilor!"...(sic!)...

26/06/2009 10.56

În noaptea asta s-a întâmplat ceva. Încercam să stau trează, cu toate acestea mi-am dat seama la un moment dat că eram trează, dar într-o stare alterată de conștiință. O parte din mine mi-a spus că a venit momentul...M-am așezat în pat și am privit spre hol, pentru că știu că de acolo vin (bineînțeles, acela este traseul lor preferat).

Nu știu sigur dacă l-am văzut pe șarpe, poate că da, poate că avea o mantie. Am vorbit mental și am spus "Nu! Eu nu merg cu voi. Plecați! Eu nu voi mai merge niciodată cu voi. Nu voi obosi niciodată! Vă pierdeți timpul cu mine. Plecați!" Eu dorm pe întuneric, dar în cameră era o lumină și ei nu s-au apropiat. Cred că au rămas în hol. Apoi îmi amintesc că mi-am învelit și nu știu dacă s-a întâmplat altceva.

Știu că în această dimineață mi se părea că este amintirea unui vis, dar știu că am trăit asta cu adevărat... Eu nu eram singură. Toată viața ne-au făcut să credem că suntem doar niște ființe fără nicio importantă, că viața noastră nu are sens, că suntem doar niște puncte în univers.

Noi suntem altceva. Nu este adevărat că suntem singuri. Suntem cu toții interconectați, chiar dacă lumea suferă datorită faptului că ignoră acest adevăr. Rasa umană a fost boicotată. Ei nu vor ca rasa umană să evolueze, dar nu pot opri fluxul de conștiință...Sufletele sunt toate conectate...Frica și impotența cu care ne-au hrănit mereu se va sfârși. Nu mai vreau să mă simt ca un rahat, așa cum dorea Luxul. Niciodată! Viața mea are importanță și acest joc pe care-l jucau cu mine s-a terminat! Voi lupta mereu! Mulțumesc!...Eu vă mulțumesc!

29/06/2009 11.05

Vineri seară am rugat-o pe partea sufletească să mă ierte. I-am cerut iertare pentru că nu am ascultat-o atâția ani și i-am promis că am să o fac mereu să se simtă bine cu mine...Am rugat-o să-mi mai dea o șansă... Ea mă ascultă, însă eu, în toți acești ani, nu am făcut nimic pentru a o ajuta. Ea a fost cea care m-a condus până aici, pentru că a insistat să-și pretindă locul care i se cuvine... Ea mereu își face simțită prezența, emite o vibrație și atunci înțeleg că mă ascultă. Am rugat-o să nu mă abandoneze, să facă miracolul…

I-am vorbit despre șarpe. I-am spus "Nu vrei să te mai întorci în el, nu-i așa? Știi doar ce crede el. În el nu este armonie. vrea doar să se războiască, să distrugă, că cucerească...El, mărețul, maiestosul, cuceritorul...Nici măcar nu suportă ideea că s-ar putea să nu câștige...El, cu solzii lui verde-maronii..."Ea a început să vibreze și un fior mi-a străbătut tot spatele. Din când în când o simțeam noaptea cum vibrează, ca dinamul unei biciclete care începe să funcționeze.

Uneori mi se părea că văd niște chestii luminoase prin cameră și mă gândeam "Fă miracolul!" iar ea vibra, se punea în funcțiune. Trebuie să-i explic totul cu emoție...Ieri noapte am mers la culcare plină de durere si arzând, pentru că am fost la plajă...Nu știu dacă s-a întâmplat ceva, pentru că eram distrusă…

Mi-am amintit că odată, când eram la plajă, pe când aveam 26 de ani, am început să urlu noaptea și cumnata mea mi-a spus că în somn spuneam "Îmi găuresc capul!". M-a durut capul foarte tare, multe zile de la acel vis și un blocaj în partea de sus a spatelui...Ultima dată când m-ați pus să-mi amintesc cilindrele, am înțeles ce doreați să verificați. Voiați să știți dacă sunt o copie. Din acest motiv eram reticentă în a răspunde... Îmi era frică, dar vreau să știu adevărul... Sunt o copie? Ați reușit să înțelegeți asta în această după-amiază. Trebuie să-mi spuneți! Sunt o copie?

29/06/2009 17.58

Mă scuzați dacă am sunat de prea multe ori. Poate că am greșit și orarul...Aveți și dvs. o viață de trăit! Pe curând!

30/06/2009 22.57

Îmi pare foarte rău când nu reușesc să vorbesc cu dvs. Am fost afară toată ziua și când am revenit în casă eram terminată. Ieri noapte vorbeam cu o prietenă de-a mea, care are 3 fete și mi-a spus că cea mijlocie, de 10 ani are vise ciudate, cu lume în jurul patului său, ea o strigă pe mama, dar mama nu răspunde, însă mi-a spus că ea nu are ceea ce am eu. Visează că naște și chiar o doare și burta. Mi-a spus că-i făcea plăcere să mă asculte și poate că se va informa și ea, dar îi este frică să știe. Eu încă nu spusesem nimic nimănui, dar ea mi-a zis "De ce mi-ai spus mie?"

Azi m-am dus la Oristano pentru a vorbi cu colega mea de serviciu și a apărut acest subiect. Mi-a spus că visează că zboară și vede totul de sus, că visează că naște, că visează o vrăjitoare blondă și înaltă, că sunt persoane lângă patul ei și imaginea unei seringi. Mi-a spus că mereu a vrut să vorbească despre asta cu cineva, dar nu știa cu cine și ce să spună. Mi-au spus că ea și copiii săi au 0 Rh - ... I-am spus să facă TAV-ul, pe care știu că îl va face. Mi-a mulțumit pentru că i-am spus aceste lucruri și a zis că acum a înțeles multe dintre lucrurile care i s-au întâmplat.

Mi-a spus că ea și-a cumpărat o carte despre OZN-uri, de Pinotti, în care acesta spunea că extratereștrii sunt buni cu noi, pentru că explodează bombele atomice. I-am spus "Aruncă cartea aceea! Este un rahat! Mergi pe Youtube și privește ce spune Corrado Malanga..." Mi-a pus foarte multe întrebări. Parcă era fiica mea de 14 ani...

Când mă aflam în autobuz reflectam și am înțeles că eu nu mă iubesc pe mine, nu așa cum ar trebui să o fac. Nu știu dacă dau importanță vieții mele și nu înțeleg de ce. Mă simt singură și uneori am impresia că sunt un personaj secundar în viața mea, nu protagonista principală. Nu este bine așa. Unde greșesc?

30/06/2009 23.08

Și dacă m-au luat din nou și eu nu mi-am dat seama? Ne auzim mâine?

30/06/2009 23.53

Noaptea sunt atât de speriată pentru fetele mele, încât le pun să doarmă cu mine. Una în pătuțul său și cealaltă cu mine și cu soțul meu în pat. Aștept mereu ca el să adoarmă și apoi o chem pe fata mea cea mare lângă noi. Pentru că altfel el spune că o distrug... Trebuie să vorbim și pe ascuns despre anumite subiecte, pentru că el a decis că nu este adevărat, deci pe lângă ceea ce trăiesc, trebuie să suport și batjocura sa... Sigur că mi-aș dori să mă ia în serios, dar noi discutăm

numai despre organizarea și administrarea casei "Ai plătit factura? Du-te și fă cumpărături! Dă-mi sarea!".

În 2005 nu mai puteam suporta atâta indiferență și am cerut să ne separăm, chiar dacă trăim împreună. Pe fata cea mare am născut-o la 21 de ani...Nu știu cum am reușit să stau singură în toți acești ani, m-am trezit fără prieteni și prietene, fără să mai pot să ies, fără să mai pot să merg la facultate, pentru că el nu dorea ca eu să mă duc. Eu nu știu de ce am lăsat cheile vieții mele în mâinile altora. Cum am putut să permit așa ceva? Am fost atât de supărată pe mine, deoarece credeam cu adevărat că merit să fiu tratată așa. De ce nu am avut niciodată un pic de respect de sine? Bineînțeles, ar fi fost mai bine dacă aș fi avut niște părinți care să fie prezenți...cu un îndrumar care să-ți sugereze să faci lucrurile în mod corect? Cum este posibil să stăm singuri ?

Din fericire, în curând voi reîncepe să muncesc, pentru că este urât să stai în casă și să te simți "defect". Îmi pare rău! Știu că nu ar trebui să spun aceste lucruri, care nu au legătură cu ceea ce facem noi împreună. Am înțeles care sunt regulile, dar dvs. mă ascultați și îmi dați atenție, iar acest lucru este nou pentru mine. Poate că eu sunt prea fericită de acest lucru și nu știu să gestionez acest lucru. Finalul transmisiei! Noapte buna! ...Încercați să trăiți cât mai mult!

01/07/2009 23.19

De fiecare dată când vorbesc cu dvs. îmi dau seama că după aceea umblu prin casă zâmbind...Este nevoie de atât de puțin pentru a face fericită o ființă umană... Am refăcut SIMBD-ul. Ați avut dreptate! De această dată m-am concentrat foarte ușor. Eu credeam că este nevoie de exercițiu pentru a ajunge la acest gen de concentrare... Am invitat sufletul, mintea și spiritul. Erau 3 sfere: albastră, albă și portocalie, dar nu s-au așezat, ci s-au pus în jurul capului meu, toate trei unite. În ecranul extratereștrilor eliminați erau șarpele și luxul sau cel gri? Doar doi.

După aceea am întrebat sufletul cum se simte și mi-a spus că este liniștit. I-am spus să privească de sus în capul meu și coloana mea vertebrală și să elimine de acolo toate microcipurile pe care le găsește și tot ce nu trebuie să fie acolo. Nu m-am mai simțit atât de bine niciodată. Niște unde violet se propagau în capul meu și în coloana mea vertebrală, niște unde regenerante și purificatoare. Am rămas acolo mai mult decât era necesar, fără să mă grăbesc, fără întreruperi, doar în pace și armonie. Niciun zgomot, numai eu, numai noi, doar totul... Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns!

02/07/2009 1.06

Tot ce se află în afara noastră este fals, sunt doar produse inutile ale timpului nostru, ale societății noastre. Singura realitate existentă este în interiorul nostru.

Restul este doar o minciună pentru a te împiedica să înțelegi cine ești...Suntem atât de preocupați să facem pe sclavii, să ne facem griji pentru creditele de la bancă, de statutul social la care vrem să ajungem și de alte multe rahaturi...fiecare detaliu este studiat minuțios pentru a te împiedica să te gândești la ceea ce este cel mai important, totul pentru a te împiedica să te gândești la adevăr, care îți urlă "Nu ești liber!". Iată de ce lumea este nedreaptă, iată de ce toate marile probleme ale umanității nu au fost încă rezolvate. "Marele proiect" poate funcționa doar dacă ființele umane trăiesc într-o condiție de supunere și precaritate, neputând astfel să-și descopere potențialul. Dacă lucrurile ar fi stat așa, ființele umane ar fi rezolvat totul, nu ar mai fi obligate să-și facă griji pentru ziua de mâine, bunăstarea ar fi generală, toți ar avea de toate…

În această situație, singura preocupare ar fi să te cunoști pe tine însuți, adică să evoluezi, și acest lucru ar avansa cu viteza luminii. Din acest motiv și la școală te fac să-ți pierzi timpul cu lucruri care nu-ți folosesc la nimic, care îți îngroapă starea de spirit și unde nimeni nu-ți explică cum ești făcut, ce ești și de ce te afli aici...Totul face parte din marele proiect "Toți trebuie să fie proști și mulțumiți".

02/07/2009 1.31

Mi-am dat seama că partea sufletească este ca o fetiță, nu cunoaște lumea, dar ca toți copiii, absoarbe totul ca un burete și este suficient să-i explici lucrurile și ea înțelege imediat...Mi-am amintit de mine când eram mică. Atunci când mama pleca pe undeva cu treburi, mă ducea să stau pe la mătuși, la unchi sau la bunici...Însă mereu îmi luam cu mine aceeaşi pernă, pe care o căram cu mine peste tot. Cel puțin, perna era un lucru constant în viața mea.

Odată o mătușă a ascuns-o, pentru că, după părerea ei, "trebuia să mă obișnuiesc cu toate situațiile". Noaptea nu dormeam, dar apoi a venit tata și mi-a spus "Dormi, pentru că este târziu." iar eu i-am răspuns "Stau nemișcată în pat. Așa se doarme?" "Nu! trebuie să închizi ochii." "Îi închid așa cum face păpușa?" "Da. Îi închizi așa cum face păpușa." și atunci am înțeles ce înseamnă să dormi... Să am grijă de ea (se referă la suflet - n.t.) e ca și când i-aș explica acelei fetițe de atunci cum stau lucrurile și mă înduioșează mult când ea îmi explică cum stau lucrurile. Am impresia că și ea se îngrijește de acea fetiță de atunci și nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt atât de bine, atât de protejată...Mulțumesc!

02/07/2009 1.46

Când eram mică și mergeam la grădiniță cu sora mea, pe când mama noastră deja plecase, voiam să mă duc să alerg și să mă joc cu ceilalți copii, dar nu puteam pentru că nu puteam să dau drumul la mâna surorii mele. Cum mă îndepărtam un pic, ea plângea și urla pentru că "îi era teama că voi pleca și eu pentru totdeauna, la

fel cum a făcut mama noastră". Până la urmă eu am rămas și am încercat să exist cumva...dar ea a plecat.

02/07/2009 11.26

Mi-am amintit ce vroiam să vă spun ieri după-amiază, când ne-am auzit pe Skype...În seara în care am făcut SIMBAD-ul, prima dată când am încercat să elimin microcipurile, în acea noapte am simțit în acele puncte din cap și de pe coloană o presiune ușoară. M-am gândit "Ăștia încearcă să mă localizeze și să vadă dacă am provocat pagube".

Îmi amintesc că le-am spus "Nu mai puteți. Eu sunt mai puternică." Îmi amintesc că am perceput în capul meu "Te vom găsi!"...și le-am răspuns "Vă aștept!". Nu am mai auzit nimic. Nu le voi mai permite să mă amenințe, să mă sperie sau să mă șantajeze...Voi face ce am de făcut și nu mă voi răzgândi, nici în cazul meu, nici când vine vorba de fiicele mele. Am trăit în frică toată viața, dar asta nu e viață. M-am săturat să-mi fie frică! Prefer mai bine să mor decât să revin în mâinile lor. Vom folosi acel lucru care se numește liber arbitru cu orice preț. Totul pentru tot iar ei se vor duce la naiba, fie că vor sau nu.

02/07/2009 19.53

Mi-ați spus că dacă am făcut bine SIMBAD-ul militarii nu mă mai pot localiza pentru că mă aflu într-un alt spațio-timp și ei nu mai au coordonatele pentru a mă localiza, pentru că am topit microcipurile. Dar dacă și fiica mea are microcipuri ? Este suficient să o localizeze pe ea, că mă localizează și pe mine, nu-i așa ? Trebuie să fac iarăși SIMBAD-ul și să elimin toți extratereștrii, nu-i așa?

03/07/2009 9.57

În această noapte iarăși au venit...Înainte să mă culc am făcut SIMBAD-ul și am încercat să elimin toți extratereștrii. Bineînțeles, față de primele SIMBAD-uri, în care partea sufletească reușea să emită raze luminoase foarte greu, acum lucrurile s-au schimbat. Partea sufletească emite fără efort unda, pe care o simt cum trece și prin mine, eliminându-i imediat.

În orice caz, când m-am culcat eram liniștită, luasem decizia să îmi permit să adorm, pentru că eram prea obosită și știam că ea (partea sufletească - n.t.) oricum veghea. Când m-am trezit în miez de noapte știam că ei sunt acolo, era și lumina cu mine și eu mă simțeam foarte bine. Pe ea (partea sufletească - n.t.) am simțit-o lipită de mine ca o mănușă și am simțit că vibrează la o anumită frecvență și i-am spus "Ce frumos este să te simt!".

Apoi am privit lângă patul meu și mi s-a părut că-l văd pe unul mic, îmbrăcat într-o rasă. Avea fața neagră și se vedeau doar niște punctulețe în locul ochilor. Lângă acesta era altul mai înalt și mai robust, poate un militar, dar avea

ochii închiși. Se vedea doar o fisură, ca și când pleoapele i-ar fi fost prea grele ca să stea deschise. Nu m-am ridicat și nu m-am deranjat. Mă simțeam prea bine. Eram "noi". Știam că le sunt superioară, iar superioritatea mea față ei era atât de evidentă încât o puteai tăia felii. Am perceput în capul meu vocea nazală a micuțului. M-a amenințat! Sinceră să fiu nu-mi amintesc conținutul amenințării. Poate că a spus că trebuie să încetez, pentru că altfel...Eu nici măcar nu-l ascultam. Am înțeles că nu aveau ce să-mi facă...Mi s-au părut atât de neînsemnați...Era ca și când un șoarece încerca să-i dea ordine unei ființe umane. Erau ridicoli…

Atunci a privit-o pe fiica mea de 14 ani și a spus "Atunci o iau pe ea." ca și când eu mă aflam acolo ca să negociez cu ei. Am spus "Nu!" și am emis o undă luminoasă, sau un fulger, sau alt tip de lumină și ei s-au dezintegrat. După aceea am dormit un pic și m-am trezit iarăși după o oră. Aveam pe față un zâmbet mare, ca atunci când sunt fericită, și mi-am spus "Eu mă iubesc pe mine!". Și eram fericită...Concertul este o idee foarte bună! Distracție plăcută!

04/07/2009 2.18

Iar am una dintre acele nopți...În acest moment chiar nu reușesc să adorm. Poate că este un moment de descurajare, chiar dacă ieri eram fericită. Bineînțeles, nu ar fi rău dacă o rudă din casă m-ar asculta și m-ar crede... Până la urmă nu este atât de absurd. Poate că aș putea să vă povestesc despre atunci când eram în leagănul meu, în camera părinților mei, când peretele s-a făcut alb. Eu, fiind mică, am strigat după mama, dar ea nu venea. Plângeam și m-am tras într-un colț al leagănului, în locul cel mai îndepărtat față de cel îmbrăcat în rasă, care se apropia și care m-a luat de acolo...Am crescut cu ei, care nu au nimic uman.

Sunt singură în casă. Nu este nimeni acasă. "Soțul" meu a ieșit în oraș ca de obicei iar eu trebuie să mă descurc singură cu ei. O să iau fete cu mine în pat. Așa voi face...Cum am reușit să rămân atât de singură? De ce nu mai este nimeni? Unde au dispărut cu toții? Sunt o ființă umană. De ce nu este nimeni cu mine?

Nu fac față în seara asta. Nu pot! Am încercat să fiu puternică, dar acum mor de frică și sunt singură...cu ei, care poate vor veni...Ajutați-mă!

04/07/2009 15.28

Mă iertați pentru emailul din această noapte? Îmi rămâneți oricum un prieten adevărat? Am fost invazivă la acea oră târzie... O fi vreun efect colateral al răpirilor? Bineînțeles că devin și răpiții lipicioși și invazivi ca ei...Când se face noapte obscuritatea mă atacă și mă sufocă…

Încerc să fiu puternică, dar nu mă simt mereu foarte bine. De multe ori sunt ca un copil și aș vrea să vină mama sau tata...Dar într-o zi voi fi liberă, într-o zi voi fi eu, într-o zi lacrimile îmi vor fi șters toată durerea și toată suferința, într-o zi voi avea viața mea...Voi reuși într-o zi, nu-i așa?

05/07/2009 10.57

În această noapte, înainte să adorm am făcut SIMBAD-ul și am verificat care este situația în creier și pe coloana vertebrală. Punctul luminos era în afara mea, dar tot lângă capul meu, așa cum ați spus dvs.. Poate că aștepta momentul potrivit pentru a reintra? Am încercat să-l elimin, chiar dacă era în afară...Acesta este cel mai viclean dintre toți, nu-i așa?

În ultimele scrisori pe care le-am trimis eram un pic plângăcioasă. Trebuie să încetez! Eu sunt cea mai puternică. Punct! Uneori, în timpul zilei, mă tot gândesc cât de frumos este să fiu așa cum sunt acum. Pentru prima dată în viața mea nu am dubii, ci doar certitudinea că nu mă voi mai întoarce niciodată înapoi, că vreau cu toată ființa mea ca această schimbare să aibă loc. Simt determinarea pe care o am și simt că fac ceea ce este corect.

Mai simt că este frumos să te lași dus și legănat în acest proces de schimbare...În definitiv lucrurile merg și de la sine, trebuie doar să le lași să se întâmple. Pentru prima dată nu trebuie să opun nicio rezistență. Cu toate că uneori îmi este frică, mă trezesc spunându-mi "Eu mă simt bine, eu devin eu, eu voi fi doar a mea.". Noaptea, când merg la culcare și când răsfoiesc albumul cu figurile tuturor extratereștrilor care ar putea veni în vizită, astfel încât să le reamintesc minții și sufletului, astfel încât să nu se mai lase păcălite. După aceea, rog sufletul să le ajute pe fiicele mele, îi spun "Ele sunt încă tinere. Trebuie să le ajutăm și să le oferim un pic de timp, dar pentru moment trebuie să ne gândim la noi. Protejează-le!”

A doua oară când acei nesimțiți au venit, sufletul mi-a protejat fiica, deci funcționează... Iar când s-a sfârșit tot (asta am uitat să vă spun în celălalt email), înainte să adorm din nou, sufletul mi-a vorbit în legătură cu fiicele mele și mi-a spus "vor învăța"... Noi ce facem? Când ne vedem sau ne auzim?

05/07/2009 11.48

În 2005 am rămas în casă timp de 6 luni...Viața mea era blocată, nu mai curgea, nu reușeam să mai fac nici lucrurile simple de zi cu zi. Totul mi se părea un efort prea mare, lucrurile îmi cădeau din mâini și când se întâmpla asta plângeam, nu reușeam să pun ibricul pe foc, trebuia să fac un efort extraordinar pentru a face un lucru atât de simplu. Stăteam în camera mea, plângând, și mă trezeam spunând "Terminați-o!"

Vedeam că fiicele mele mă văd cum plâng și nu am energie...Mă gândeam că le fac rău, pentru că mă vedeau în acea stare...Voiam să plec, să fug departe, să le las. Nu reușeam să nu mă simt vinovată pentru modul în care le afectam. Îmi petreceam zile întregi gândindu-mă unde m-aș fi putut ascunde și unde aș fi putut să plec...Cu puțin înainte să adorm îi simțeam cum vin, chiar dacă nu știam încă

nimic. Ultimele mele gânduri erau "Ce vreți? Vă rog, lăsați-mă în pace! Scutiți-mă! Nu vedeți cât sunt de terminată? Plecați!"

În timpul zilei ceream ajutor. Gândeam "Te rog, ajută-mă! Ce nu este ok la mine? De ce nu funcționez ? Nu mă faceți să-mi abandonez fiicele! Nu vreau ca ele să trăiască ce am trăit eu! Vă rog, ajutați-mă! De ce mi se întâmplă mie asta? Ce am făcut rău?"

Încet, încet, am încercat să mă pun pe picioare și să mă arunc din nou în vâltoarea vieții. Am încercat să reîncep să ies la cumpărături și să mai scot fetele pe afară... Când soțul meu îmi spunea să ies afară cu fetele, ca să le las să se joace în aer liber, mă închideam în cameră și începeam să plâng. Nu voiam să fac asta. Am luptat cu toată forța mea, cea care îmi mai rămăsese, pentru a nu mă scufunda și îmi amintesc că atunci mi-am jurat mie însămi că nu voi mai permite niciodată să ajung atât de rău, că mai devreme sau mai târziu voi descoperi ce anume nu este în regulă, că voi elimina acel blocaj, chiar dacă mi-ar lua un pic de timp, dar până la urmă voi reuși…

Îmi amintesc că mă gândeam "veți dispărea mai devreme sau mai târziu, dar veți dispărea"... Astăzi mi-au venit aceste chestii în minte, însa la momentul respectiv nu înțelegeam de ce îmi vin în minte și mă trezeam întrebându-mă "Dar oare cu cine vorbesc?". Într-un fel sunt optimistă, pentru că am vrut dintotdeauna să ies din această problemă și acum sunt sigură că voi reuși să ies.

05/07/2009 13.04

Pe Youtube este un clip video cu Biagio Antonacci "Quanto tempo e ancora" și de fiecare dată când îl privesc mă apucă tremuratul, pentru că expresia lui Biagio Antonacci care apare în primele cadre ale videoclipurilor este identică cu cea folosită de extraterestrul șarpe, "identică"... Sărmanul Biagio...

05/07/2009 19.22

Astăzi este una dintre acele zile în care nu mă simt deloc o mamă bună... Uneori mai le cert pe fiicele mele pentru tot felul de tâmpenii... Este atât de dificil să rămâi calm... Știu că fiica mea cea mare se simte rău, chiar dacă încearcă să nu arate asta, dar ea suferă foarte mult din această cauză, pentru că trebuie să țină totul pentru ea și are doar 14 ani și cu siguranță nu era pregătită să înfrunte toate acestea.

În plus și eu sunt în rahat și nu știu cum s-o ajut și uneori agravez lucrurile și poate că ea așteaptă ca eu să o cert pentru ceva, ca să aibă o scuză pentru a putea plânge... Și acum este deprimată. Nu vrea să iasă afară, nu vrea să vorbească cu nimeni, nu vrea să i se întâmple asta și suferă...

06/07/2009 8.55

În această noapte s-a întâmplat ceva... Dormeam la margine când am simțit că cineva m-a apucat de umeri și a sărit pe mine... Într-o secundă eram conștientă și m-am gândit "Sunt ei!", dar lumina nu era cu mine, iar eu am luptat cu corpul și cu mintea. Nu reușeam să mă mișc. Simțeam doar cum această chestie vrea să intre în mine prin stern iar eu încercam să mă eliberez.

Spuneam mental "Nu, nu, nu! Nu vreau! Am spus că nu vreau!" și spuneam asta tot mai tare. Probabil eram blocată de altceva. Parcă percepeam militarul de seara trecută, dar nu sunt sigură, pentru că era întuneric. Într-un final am reușit să deschid ochii și am văzut lumina celularului pe care-l țin deschis și am avut impresia că nu i-am permis acelei chestii să intre în mine, dar nu sunt sigură...Ce era? Luxul, care încerca să reintre ? Știu că am luptat și acum mă dor încheieturile, mai ales una dintre ele.

07/07/2009 11.00

Au venit militarii și în această noapte...Știu că încercau să-mi facă ceva. Nu știu ce anume, dar știu că nu au reușit...

08/07/2009 9.48

Noaptea trecută....nu știu. Nu poate fi adevărat! Parcă aș fi în filme! Când m-am trezit în toiul nopții eram sigură că era adevărat, dar acum nu mai știu dacă a fost sau nu. Au venit tot militarii și poate că m-au drogat. Îmi spuneau niște chestii, printre care "Ne întâlnim din nou. Unde dispăruseși?"

M-au insultat, apoi mă loveau în frunte cu un fel de ventuză. Mă țineau de glezne. Simt un pic de durere la glezne. Îmi amintesc că mă gândeam" În curând totul se va termina! În curând se va termina totul !" Încercam să rezist și știu și că au încercat să-mi facă ceva, dar nu au reușit. Cel puțin aceasta era senzația pe care am avut-o când m-am trezit, dar acum mi se pare totul atât de absurd. Poate că a fost doar un vis. Îmi spuneau "curvă"...Mă scuzați, nu vreau să vă răpesc din timp. Poate că a fost doar un vis...Verificați dumneavoastră ! Pe curând !

09/07/2009 6.11

Ieri am reușit să fac SIMBAD-ul, dar foarte greu, pentru că fiica mea cea mică nu-mi dădea deloc pace. I-am cerut sufletului să-mi arate ce s-a întâmplat...Eram cu doi militari, întinsă pe o masă. Cel care se afla în dreapta mea mi-a spus "În sfârșit ne revedem! Unde dispăruseși, curvo?". După aceea am văzut că avea o seringă...obișnuita seringă...Un alt militar era la picioarele patului, dar acolo era mai întuneric. Nu am văzut foarte bine.

Mi-a prins gleznele și mi-au desfăcut picioarele. Poate că m-a legat de glezne sau poate că cine știe ce îmi făcea...Poate că nici nu vreau să mă gândesc la asta...Sper că este vorba doar despre o teamă de-a mea, dar că în realitate nu s-a

întâmplat așa...Și era o lumină îndreptată spre fața mea. O folosea pentru a verifica starea microcipurilor și pentru a le repara. Așa mi-a spus sufletul. Și, într-adevăr, m-au întors, pentru a le aranja și pe cele de pe spate... Am rugat sufletul să le elimine din nou și cred că am reușit, pentru că în această noapte nu s-au mai întors…

Seara trecută am avut impresia că aud o voce în ureche, ca și când m-ar fi controlat...Acea voce spunea "Ceva nu funcționează..."... Sunt supărată pe mine pentru că în seara anterioară sosirii militarilor am refăcut SIMBAD-ul și în timp ce îmi verificam creierul am văzut o lumină lângă urechea mea dreaptă.

Am vrut să o elimin, dar eram obosită și m-am gândit că pot să o fac mai târziu, însa am adormit... Militarul mi-a spus "Te vom găsi mereu! Este inutil!"
Vă mulțumesc pentru că sunteți alături de mine!

10/07/2009 0.35

Eu am fost cea care și-a trădat sufletul. El a venit aici pentru a face experiență cu mine, însă eu am trăit doar experiența nefericirii...Din acest motiv s-a lăsat luată de militari. Nu se simte bine cu mine...Poate că nu vrea să fie salvată. Mi-am trădat toate visele pe care le aveam când eram mică. Cel puțin avem visele mele, credeam că am iubire…

Atâtea așteptări...însă eu nici măcar un viitor nu am. Am renunțat la tot, trăiesc în inima Sardiniei, departe de toți. Trece diligența o dată pe lună și eu sunt singură...Cine este mai frustrat acum? Eu sau extraterestrul șarpe? Nu îmi mai este frică de ei, de-asta m-au luat...Nu mai stau de veghe, nu știu dacă eu sau partea sufletească. Ar trebui ca eu să mă iubesc pe mine și nu ar trebui să conteze faptul că pentru soțul meu eu nu exist...

Dumneavoastră sunteți singurul care știe ce se întâmplă în viața mea. Sunt făcută praf...El m-a renegat în toate modurile posibile în care poate fi renegată o persoană. Toată această lipsă de iubire a condus doar la creșterea dorinței de a muri în interiorul meu. Nu știu dacă merit să fiu salvată... Poate că și eu vreau să stau departe de mine, să plec pentru totdeauna și să-i trimit pe toți la dracu…

Lupt împotriva dorinței de a muri, pentru că am două fiice și știu că mama este importantă, dar până la urmă nu știu ce este aceea o mamă, nu știu dacă este ceva de mâncare sau altceva. Fie eu nu-mi amintesc, dar încerc să joc rolul mamei și o fac greșit... Pentru că vreau să fiu iubită, știu că din acest motiv sunt aici, dar nu există niciun impuls de viață în mine.

10/07/2009 7.06

Ieri, după ce am expediat acel email am făcut SIMBAD-ul și am urmat toate instrucțiunile noi... Mă simțeam foarte bine după aceea, am făcut pace cu mine însămi... Era nevoie de atât de puțin... Dumneavoastră știți că încă vreau să mă

salvez pe mine? Sper că nu mă veți scoate din acest program datorită emailurilor pe care vi le trimit. Mai devreme sau mai târziu mă voi ierta definitiv, mă voi organiza cu locul de muncă...Mai devreme sau mai târziu îi voi spune colocatarului meu că îmi schimb casa…

Dvs. trebuie să-mi spuneți mereu adevărul despre tot...exact așa cum stau lucrurile...Uneori avem nevoie ca cineva să ne oblige să privim unde nu vrem să privim, dar după aceea te simți mult mai bine...Extraterestrul lăcustă lipsește din peisajul final sau nu? Mi-am amintit cu ce era îmbrăcat atunci când eu mă aflam pe o masă și îmi găurea capul...Avea o vizieră verticală și purta un șorț care avea pe el simbolul crucii roșii…

Când m-a readus în patul meu, în casa de la mare, eu aveam cea mai urâtă cameră din apartament pentru că era un demisol fără fereastră și i-a luat ceva timp ca să găsească ieșirea...îmi amintesc că a făcut un pic dezordine...Știți să-mi spuneți ce mi-a făcut la cap? Nu mai vreau să nasc fetii lor! Mi-a venit ciclul și nu vreau ca peste vreo zece zile, când voi fi la ovulație, să vină să mă ia pentru a mă fecunda...Nu vreau să se întâmple iarăși.

Ce trebuie să fac? Ajutați-mă să nu mai mă las iar luată...Sper că dvs. sunteți bine! Am înțeles că zilele astea ați fost foarte ocupat. Oricum, doar pentru a compensa un pic, având în vedere că dvs. știți multe lucruri despre mine, știu și eu două lucruri despre viața dvs. privată... Sunteți însurat și vă plac pisicile...

10/07/2009 7.14

Uitam să vă spun că în această noapte nu m-a vizitat nimeni. Poate că sufletul și-a făcut bine treaba, arzând tot ce e era de la militari...Am visat zăpadă, foarte mulți fulgi albi de zăpadă care coborau ușor din cer și acopereau tot peisajul...Spuneți-mi care sunt următoarele lucruri pe care trebuie să le fac. Pe curând!

10/07/2009 11.17

Nu-mi răspundeți pentru că aveți prea multe pe cap sau pentru că eu, cumva, folosesc tonuri prea cordiale și vă enervez? Vreți să-mi dați o lecție? Poate că sunt un pic mai toantă și încă nu am înțeles cum trebuie să mă comport, dar gândul că aș putea în vreun fel să vă deranjez mă întristează…

Trebuie să vă scriu doar când este vorba despre extratereștrii? Nu vă faceți griji, nu mă supăr, dar spuneți-mi dacă sunt niște reguli care trebuie să le urmez. Eu uneori vorbesc liber și nu realizez că poate există niște reguli exacte după care se gestionează totul. Poate că era mai bine așa cum făceam săptămâna trecută, când scriam doar când veneau după mine în timpul nopții...Mă simt rușinată și inadecvată...Poate că dvs. sunteți doar obosit și dezamăgit de mine?

10/07/2009 19.50

Am făcut SIMBAD-ul, am rugat sufletul să-mi arate în ecran ce s-a întâmplat atunci când ne-a luat extraterestrul lăcustă. Mi-a arătat scena pe ecran. Eu încercam să mă opun, dar mă durea capul și mă văitam. Atunci lăcusta a cedat și s-a desprins. Am văzut cum ieșeau scântei din capul meu (iată de ce mi se părea o scenă dintr-o fierărie!). Sufletul s-a pus între mine și lăcustă…

Îmi imaginez eu chestiile astea sau așa se întâmplă în realitate? Mi-a spus că nu vrea să repete acea experiență și a eliminat extraterestrul lăcustă...Apoi am rugat-o să meargă în viitorul nostru pentru a vedea când se vor mai întoarce ceilalți. Mi-a arătat niște chipuri umanoide neclare. Am întrebat-o dacă vrea să trăiască acea experiență și a spus că nu vrea…

Am văzut cum acele chipuri dispar, împinse de o undă produsă de partea sufletească...Altceva nu trebuia să fac, nu-i așa? Sper să nu fi uitat nimic! Îmi cer scuze încă o dată pentru ieri. Vă promit că nu vă voi mai da bătăi de cap...Vă jur!

13/07/2009 8.36

Sâmbătă noapte am avut un vis. "Am visat" că în camera mea de zi era soacra mea și eu o întrebam ce face. Dar după puțin timp mi-am dat seama că era foarte înaltă și avea craniul alungit în spate și am spus "Tu nu ești soacra mea. Eu te văd incorect pentru că nu sunt conștientă de existența ta.".

M-am trezit imediat. Poate că nu este nimic? Duminică noapte nu s-a întâmplat nimic, decât că am simțit partea sufletească că intră în funcțiune în timpul nopții, ca și când ar fi fost un pericol...Sfârșit!

14/07/2009 16.02

Să facem rezumatul!

Ieri noapte s-au întors la mine acasă. Mă aflam în sufragerie. Erau 2 chipuri. Unul credeam că este sora mea. Încercau să-mi facă o spălare de creier. Îmi vorbeau despre necesitatea de a scoate definitiv Luxul din viața mea, dar și tot răul..."Nu poți continua așa. Ai văzut ce ți s-a întâmplat astăzi?", iar eu le-am răspuns "Da, astăzi chiar a fost greu..."

"Noi suntem o tehnică diferită (diferită de a dumneavoastră vroiau să zică), dar rezolvăm lucrurile în mod definitiv. Și putem să o luăm pe fiica ta. Eu simt că eu și ea suntem la fel" spunea sora mea. M-am enervat și am spus "Ce naiba spui?" și pentru o secundă am văzut-o pe fiica mea întinsă pe o masă, dar și eu eram întinsă pe una din apropiere.

Cel din fața mea îmi spunea "Te va durea un pic burta pentru că trebuie să te lovesc un pic, dar apoi eliminăm răul pentru totdeauna." și am văzut degetele sale lungi cu degetul mare opozabil și am spus "Opriți-vă! Trebuie să fac pipi!" (nu știu de ce, poate ca să trag de timp) și m-am ridicat. Lângă masă era un scaun și am

reușit să îl împing într-o parte, dar nu cu mâinile sau cu picioarele, și am început să țip "Sunteți voi! Sunteți iar voi!!!". Dintr-odată, m-am trezit în patul meu cu fiica mea lângă mine. Eram speriată, dar conștientă că am fugit...Gata, nu prea mai pot să-mi răstoarne viața cu fundul în sus. Eu am numai de câștigat. Pot doar să mă ridic, nu să mă mai scufund…Pe curând!

15/07/2009 9.42

Și în această noapte a fost ca celelalte...Vin, încearcă să mă zăpăcească, eu reușesc să-i recunosc și mă trezesc imediat...Însă în această noapte eram foarte obosită și am readormit la loc imediat. Nu mai știu ce s-a întâmplat. Știu doar că nu mi-au făcut nimic.

15/07/2009 14.27

Vreau să mă recuperez. Știu că o grămadă de persoane sunt pierdute...Vreau să-mi salvez fetele...Nu vreau ca vântul să fie cel care gândește în locul nostru.

15/07/2009 15.04

Nu mi s-a întâmplat niciodată să învinge ceva sau pe cineva...Acum uneori îmi este frică, pentru că nu s-a întâmplat niciodată și mă gândesc că poate aștept ceva care în cazul meu nu poate exista...Și mă gândesc și că poate am ajuns prea târziu...în locul corect, dar în momentul greșit...

"Poate că e prea târziu pentru mine și poate că au fost prea multe persoane înaintea mea...Dar dacă se vor sătura de mine și s-ar întâmpla ca pentru mine să nu existe nicio posibilitate de eliberare, atunci ar trebui să mă pregătesc pentru ce este mai rău...Ar trebui să asist la spectacolul vieții mele în care aceasta explodează...Ar trebui să le văd pe fiicele mele îndepărtându-se tot mai mult de mine pe zi ce trece.". Eu nu aș reuși să suport din nou vechea și obișnuita poveste...Dar trebuie să trăiesc și trebuie să fiu cu picioarele pe pământ și să țin cont că există și această posibilitate...Cred că sunt dezamăgită. Atâta timp am căutat apă în deșert, dar toată lumea știe că dacă îți este sete nu te duci să îți potolești setea în deșert…

Dacă ar fi să nu reușesc...Nu, eu nu-mi pot permite această opțiune! Nu pot să mă prăbușesc! Nu aș putea să mai trăiesc nici măcar o zi cu această neplăcere și nici nu vreau.

16/07/2009 11.59

Și dacă greșesc? Poate că mie mi se pare că ei nu-mi mi fac nimic...Dacă nu este așa? Adevărul este de ce ceva vreme am reînceput să dorm, dar nu numai noaptea...Termin ce am de făcut și apoi dorm și ziua și noaptea, dorm tot timpul, pentru că simt nevoia să fac asta, pentru că sunt distrusă.

Odată am visat că vorbeam cu dvs. și spuneam "Dar dacă se întorc și mă iau?", dar nu erați chiar dvs. și atunci m-am speriat și m-am trezit…

Într-o seară m-am trezit nervoasă. Eram așa de nervoasă încât aș fi aruncat casa în aer dacă aș fi putut. Credeți că îmi fac griji degeaba? Poate că nu ar trebui să dau o importanță prea mare anumitor senzații?

16/07/2009 21.28

Am încercat iarăși să elimin Luxul în mod definitiv...În vizualizare era acea chestie luminoasă de lângă capul meu...Am vorbit cu sufletul și i-am spus "O fac acum pentru totdeauna!

Este atât de bine când Luxul nu este...Totul este atât de simplu și a trăi este atât de natural..." Am aruncat asupra lui multe fulgere, dar nu știu ce-mi poate oferi certitudinea că l-am eliminat complet...Am rugat sufletul să nu-l mai lase să intre...Dar mă simt foarte bine când fac SIMBAD-ul și mi-am dat seama că uneori fac SIMBAD-ul în mod inconștient...Și mă simt bine și când îmi scrieți vreun email de încurajare, cum a fost cel de astăzi. Este suficientă o vorbă bună și dizarmonia dispare... și tot universul iarăși este de acord cu mine. Ciao!

18/07/2009 20.31

Eu chiar mă simt bine, însă fiica mea este depresivă...A umblat în celularul tatălui său și a descoperit că acesta are o amantă...Și ca să fie totul complet, el mi-a spus "Ce vrei? Tu îi ai pe extratereștrii tăi, dar din câte se pare nici măcar ei nu te suportă, având în vedere că te aduc mereu înapoi!"

Eu mă simt bine, fac progrese...Să trăiesc și să-mi fac planuri pentru mine este o senzație nouă...Mă simt bine, în ciuda a tot ce se întâmplă. Dorm toată ziua și toată noaptea...În această după-amiază Luxul a încercat să reintre de cel puțin 5 sau 6 ori. De-acum recunosc acea senzație de tăiere a respirației din stern, dar sufletul i-a tras de fiecare dată un șut în fund. Într-o zi o să-l gonesc definitiv...Jur!

Este ciudat, dar eu sunt fericită, pentru că nu-mi este frică de nimic, pentru că știu că pot înfrunta totul, pentru că totul se va termina și într-o zi se va termina și acest joc de tipul Big Brother. Între timp eu chiar mă simt foarte bine...

19/07/2009 9.24

Când aveam 28 de ani am decis că vreau o altă fetiță și când am descoperit că aștept o fată, noaptea nu reușeam să dorm de fericită ce eram și mă trezeam că zâmbesc de una singură. Deja eram pregătită și matură pentru a înfrunta o sarcină…

Însă într-o noapte, pe când aveam 4 sau 5 luni de sarcină, m-au luat și mi-au făcut ceva. I-au făcut ceva fiicei mele...Mi-au arătat ochii săi și mi-au spus "aceasta va fi culoarea ochilor săi". A doua zi dimineață îmi amintesc că plângeam și nu

voiam să mai nasc...Vorbeam cu sora mea, care venise în vizită la mine, și îi spuneam "nu voi putea să o protejez de tot. Nu vreau ca ea să se mai nască."

Forma și culoarea ochilor fiice mele, în mod surprinzător, sunt identice cu ceea ce mi-au arătat ei...Dvs. știți ce i-au făcut fetei mele? Da, dvs. cu siguranță știți ce i-au făcut...

19/07/2009 10.01

Mi-am amintit un alt episod...Eram în camera mea, aveam ochii deschiși, dar nu eram încă trează... În cameră era unul înalt, îmbrăcat într-o tunică, care stătea aplecat deasupra pătuțului fetei mele, când ea avea doar câteva luni...Apoi s-a îndreptat, s-a depărtat de pătuț, m-a privit și a ieșit printr-o gaură din tavan...Poate că se afla acolo atât pentru ea, cât și pentru mine.

Știu că este una dintre acele dăți când m-au luat și s-a întâmplat ceva...Nu știu de ce vă scriu asta. Nu-mi amintesc să am vreo amintire conștientă care să susțină această convingere de-a mea, dar știu că am încercat să mă eliberez și știu că ei au fost constrânși să ia măsuri suplimentare...Nu-mi amintesc ce am încercat să fac…

Când eram la mare, atunci m-a luat lăcusta. Îmi amintesc că după cină am mers în spatele casei pentru a întinde costumele de baie pe sârmă. Fiica mea a venit după mine. Aproape se înnoptase și pentru o fracțiune de secundă am văzut lăcusta în balcon și i-am spus fiicei mele "Mi s-a părut că am văzut o lăcustă gigantică." iar fiica mea mi-a răspuns "Și mie mi s-a părut, mamă. Să intrăm în casă!" Am închis ușa bine. Simțurile noastre ne avertizau…

Este păcat însă, că am fost privați de programul prin care să putem citi astfel de semnale...Atunci când Lăcusta m-a readus acasă eram amețită, dar aveam ochii deschiși și am văzut cum o aranja pe fiica mea...Dar au făcut și altceva. Mai era un pat în acea cameră și în el era nepoțica mea...Am văzut că o aranja și pe ea. Dacă ar fi să povestesc așa ceva mamei sale, știu deja că m-ar denunța la poliție...Acum nepoțica are 12 ani.

19/07/2009 10.09

Eu acum ce trebuie să mai fac? Trebuie să mai aștept puțin ca să văd cum să merg mai departe? Ieri noapte am refăcut SIMBAD-ul și am fript Luxul...A dispărut...Oricum, de acum înainte voi face în fiecare seară SIMBAD-ul, în felul acesta fac un pic de curățenie dacă este nevoie...

19/07/2009 22.43

În 1997 am avut un vis care mi-a rămas imprimat în minte, pentru că era îngrozitor...Era un val foarte înalt, care ne trăgea pe mine și pe fiica mea (pe atunci o aveam doar pe cea mare) și am început să urlu în noapte, chiar și după ce m-am

trezit și stăteam așezată pe pat. Încă simțeam apa acoperindu-mi fața...Are legătură cu răpirile?

Și fiica mea cea mare, cu ceva vreme în urmă, înainte ca eu să-i fi spus, mi-a povestit un vis de-al ei..."Mamă, am visat că se întâmpla ceva Pământului. Pământul nu mai era un loc sigur și veneau discurile zburătoare să salveze lumea, dar nu pe toți, doar pe unii dintre ei... Pe mine și pe tine nu ne mai vroiau. Bunicul era deja mort, o vroiau doar pe fiica mea, doar o persoană...Ce înseamnă asta? Are legătură cu răpirile?

Poate că în după-amiaza asta au încercat să-mi facă ceva. Am visat că vroiau să mă arunce într-o cadă iar eu nu făceam ce îmi spuneau ei. Bulbii mei oculari se mișcau foarte repede la dreapta și la stânga, ca și când ar fi resetat ceva și apoi m-am trezit imediat, sărind din pat...Are vreo legătură?

Mă scuzați! Dumneavoastră poate că sunteți obosit, iar noi nu ne gândim decât la noi...Pe curând!

21/07/2009 6.20

În această noapte am avut un vis cu război...Aveam părul scurt și eram slabă. Eram cu alții doi și trebuia să ieșim din această clădire. Am tras cu arma spre unul. Apoi cei care erau împotriva noastră s-au înmulțit și m-am gândit "poate nu vom reuși" și apoi, înainte să mă trezesc, ei mi-au spus mental "Te recuperăm mereu într-un fel sau altul...Ți-am dat o funie în dotare și la momentul potrivit tu tragi de ea și noi te tragem în sus...". Eram îmbrăcată în soldat.

21/07/2009 19.43

În această după-amiază, când m-am întors de la muncă, vroiam să fac SIMBAD-ul și să elimin copia, dar eram atât de obosită încât am adormit...Am visat ceva ciudat...am impresia că m-au supt bine și în această noapte, dar și noaptea trecută...Trebuie să fac un SIMBAD cât mai curând…

Este doar impresia mea sau chiar așa s-au petrecut lucrurile?

21/07/2009 22.34

Mulțumesc! Nu-i nimic! Nu contează!

22/07/2009 17.34

Toate bune și frumoase. Ieri noapte am eliminat copia prin SIMBAD. Ciao!

24/07/2009 11.38

Cred că zilele astea nu s-a mai întâmplat nimic semnificativ...Acum două nopți m-am trezit brusc pentru că aveam impresia că îmi mișcau patul…

Ieri noapte, după ce am stat toată ziua cu fiicele mele la un parc acvatic, eram foarte obosită și poate că nu-mi amintesc bine...Îmi amintesc că cu puțin înainte să mă trezesc era ca și când aș fi comunicat cu cineva și am spus "Da. Sufletul s-a dus la sufletele lor (mă refeream la fiicele mele) și le-a spus ce trebuie să facă. Fie că vă place sau nu!" Dar poate că era doar șirul gândurilor mele?

Pe curând!

25/07/2009 8.20

Ieri seară am făcut SIMBAD-ul și am rugat sufletul să-mi arate pe ecran ce viitor ne așteaptă...Poate că nu trebuia să fac asta? Oricum nu am reușit să văd nimic.

Noaptea, înainte de a adormi, am pus aceeași întrebare și apoi nu știu dacă eram trează sau pe jumătate adormită, dar am văzut-o pe fiica mea cea mare îmbrăcată în uniformă militară, antrenându-se pentru a deveni super-soldat...Și era și fericită să facă asta! Asta au pregătit pentru noi?

Ieri noapte s-au întors. A fost stresant...Încercau să mă ia, să mă tragă, poate cu raza care vine de la nava lor, dar eu urcam până la anumit punct și apoi încercam să-i trag eu pe ei în jos...Apoi ei iar încercau să mă prindă, dar eu intram prin casele oamenilor, apoi ei iar încercau...La un moment dat eram în patul meu și era ceva în camera mea. Vedeam o formă mare și neagră care încerca să mă prindă iar eu spuneam nu și ea mă scutura, dar eu luptam.

Pana la urmă au plecat, dar după aceea s-a întors de vreo 4 sau 5 ori și de fiecare dată eu luptam și forma aceea mă scutura. Ultima dată m-a zdrobit. Era ca și când aș avea această chestie deasupra mea, sau poate că m-a băgat într-un corp care mă zdrobea, abia puteam respira…

Era un militar care m-a dus în acest loc unde erau și alții și îmi spunea că trebuie să stau acolo, dar eu fugeam și ei mă prindeau și acest militar mi-a spus "Stai nemișcată aici. Nu ți se întâmplă nimic ție." și îmi arăta niște grafice cu niște beculețe și îmi spunea "când se aprinde acel bec, tu îl arunci aer."...Dar eu i-am spus că nu arunc nimic în aer și el mă ținea și încerca să mă forțeze și să mă oblige iar eu am spus "Nu!".

Atunci și-a scos pistolul și mi l-a pus la gât, dar eu spuneam "Nu, nu, nu, nu vreau!" și apoi s-a aprins beculețul și sufletul l-a aruncat în aer. Un alt militar m-a readus acasă, dar nu și-a ridicat privirea spre mine nici măcar o singură dată.

27/07/2009 14.06

Cred că totul merge bine...Sunt un pic palidă, dar poate că asta se datorează luptei...și poate că am avut un vis ciudat, dar mă simt bine. Mă scuzați dacă din când în când dispar și nu vă dau de veste !

Anunțați-mă când vreți să discutați cu mine. Ciao!

28/07/2009 6.32

Ok, mă pregătesc, pentru că trebuie să ies afară. Voi fi plecată până mai pe seară…

Un vis ciudat. Sunt în casa unde locuiește bunica mea, dar nu pe palierul său de la primul etaj, ci la al doilea nivel...Sunt întinsă într-un pat pliant și ușa de la apartamentul din spatele meu nu mai este…

Vad 3 camere goale...Una este verde și are în ea niște lucruri din metal aurit. Despre celelalte camere nu-mi amintesc, pentru că sunt întunecate și toate au ușă. Mă așez în patul pliant și mă gândesc "Dacă vreau, pot merge să arunc o privire, pentru că este totul deschis și nu este nimeni acolo.". Însă nu m-am dus.

Înțeleg că este mai bine să nu mă duc și mă întind în pat. Aud niște pași în spatele meu, mă întorc și mi se pare că văd cum prin camere aleargă o chestie mică de statură. Decid să adorm, chiar dacă din când în când mă întorc să privesc. Când m-am trezit aveam aceeași poziție pe care o avea în patul pliant.

Trebuie să spun adevărul! Vă scriu că sunt bine, dar cred că mai corect ar fi să zic că am suișuri și coborâșuri. Mă simt bine când merg noaptea la culcare și îmi îmbrățișez fata cea mică, iar ea este pe punctul de a adormi, când îi mângâi părul și mă gândesc că nu există nimic pe lume mai perfect decât căpșorul ei rotund…

Iar ea, pe jumătate adormita, îmi arată semnul ok cu mânuța, ca și când ar vrea să spună "Bravo, mamă! Continuă să mă alinți!" Dar când am căderi nu reușesc să înțeleg nici eu cum de reușesc să duc mai departe această viață, prefăcându-mă că totul este sub control și normal, pe când în realitate nimic nu este normal, iar eu vreau doar să mor.

29/07/2009 20.50

Alaltăieri am primit un telefon de la mama. "Auzi, C...? De ce m-ați căutat? Au trecut deja 30 de ani. De ce nu m-ați lăsat să mor în pace? Eu nici nu-mi mai aminteam cine erau Gi…, Ce… e Ch… De ce ați retrezit acele sentimente? Din acest motiv te-am denunțat anul trecut. Eu nu vroiam să fiu găsită. Pentru mine faceți parte din familia de șerpi pe care am abandonat-o cu mulți ani în urmă.

Eu am suferit pentru că mi-am pierdut copiii...și voi, care ați crescut cu o mamă vitregă ce v-a lăsat în chiloți, sunteți mai buni? Nu mi-au mai permis să mă apropii de voi. Nu puteam să vă văd nici de Crăciun, pentru că oamenii legii au dat sentința că eu trăiesc o viață lipsită de orice moralitate...Eu eram o libertină, protagonista poveștilor cu aventuri...Ce vieți plictisitoare aveau cu toții! Au salvat morala tatăl tău, bunica ta și compania, luându-vă mama? În opinia lor eu eram o prostituată...În această lume toate femeile sunt prostituate și soțiile sunt doar niște prostituate legalizate de societate, dar ele nici măcar nu și-au dat seama…

Să nu crezi că există ceva pur în lumea asta, pentru că nu este adevărat. Eu, pentru a continua să trăiesc a trebuit să vă urăsc pe voi și pe toată lumea. Da, am înșelat, am furat, am păcălit. Am schimbat bărbații ca pe șosete și unde erau bani, treceam eu pe acolo și făceam curat...Dar să nu crezi că banii sunt importanți...Nu folosesc la nimic, dar eu eram creativă și știam ce să fac ca să pun mâna pe ei. Da, eram căutată de oamenii legii, de polițiști și de toți, dar când ei ajungeau eu deja eram în altă parte…

Nu sunt rea. Dumnezeu știe că nu sunt...Am furat doar de la bogați și mereu am dat săracilor...Dar m-am și distrat! Prin hoteluri credeau că aș fi vreo contesă, pentru că mereu eram bine îmbrăcată și coafată, cu o față de Albă ca Zăpada...Iar după o lună contesa dispărea, lăsând bagajele și nota de plată neachitată…

Da, știu că aș fi putut să-mi refac viața cu acel fabricant de încălțăminte din Roma...Știu că ținea la mine cu adevărat și că s-a prezentat la bunica ta, la Massa, în limuzină cu toate lucrurile mele, dar eu am preferat să dispar în toiul nopții, părăsindu-l pe el și toate lucrurile frumoase pe care mi le cumpărase...Eu îmi pierdusem copiii pentru totdeauna...Ce importanță avea să ai viața, lumea, pe mine, societatea și toate regulile ei? Credeau că sunt atât de denaturată încât să nu sufăr?

Mie îmi rămăsese doar libertatea și am făcut orice pentru a o apăra... Într-o perioadă fugeam... de mine și de demonii mei...Am fost atât de mult timp plecată departe, în jurul lumii, și departe de mine...Tu să nu fugi niciodată fiica mea! Nu există nimic în lume... Visul american nu există. Există doar foarte multă mizerie și multă lume nenorocită...Singura comoară ești tu...Când am înțeles asta am încetat să mai fug de mine, de lume și de demonii mei...Astăzi demonul este cel care fuge de mine dacă ar fi să mă întâlnească…

Am văzut pozele pe care mi le-ai trimis...Ai ochii unei fetițe triste și asta nu-mi place. Eu am încetat să nu mai sufăr pentru voi când s-au născut Ale..., băiatul de 21 de ani și And..., fata de 20...Păcat că Ale...este băiat, dar reușesc să-l suport, pentru că este homosexual...Trecutul e trecut, viitorul nu există pentru nimeni, pentru toți este moartea...Deci, încetează să mai suferi și înfruntă-ți demonii…

Iartă-mă, fiica mea! Te voi iubi mereu, micuța mea ! Eu sunt mama ta...mama ta...Nu este adevărat că vreau să mă uiți...Într-o zi poate că vă veți întoarce în port.. Ați fost plecați foarte mult timp. Încearcă să fii fericită! Recucerește-ți viața! Pare a fi un roman, dar realitatea depășește fantezia..." Am plâns foarte mult în timp ce ea vorbea...

30/07/2009 14.09

Wow! Dvs. mereu spuneți lucrurile corecte!...Eu am mereu încredere în dvs.

30/07/2009 21.11

...O femeie care este cu un bărbat...Din când în când mă gândesc la aceste cuvinte pe care mi le-ați spus. Atunci dvs. credeți că în lumea noastră, în această lume este posibil să existe o minune de acest fel? Eu credeam că este doar o utopie din capul meu...Dar dacă dvs. îmi spuneți asta, poate fi adevărat, mai ales că și dvs. credeți...Atunci pot crede și eu…

Într-o perioadă mă gândeam "visează, visează, că visatul e gratis!" Dar dacă dvs. mă asigurați că este adevărat, adevărat, adevărat, atunci acest adevăr schimbă multe lucruri și mă face să mă gândesc că până la urmă nu sunt atât de varză dacă cred acest lucru...E frumos să crezi!

31/07/2009 20.00

Mi-am amintit de senzația pe care am simțit-o în visul cu nașterea. După ce m-au tăiat, am simțit o furie sufocată de disperare...Nu vreau să mai am aceste jumătăți de reacții...Vreau să fiu liberă să mă înfurii și să scap de tot. Mi-am amintit de multe alte dăți când m-au folosit pentru fii lor…

Mi-am amintit de atunci când aveam 14 ani și vorbeam cu sora mea dimineața..."Am visat că am născut. Mă durea și burta. Însă să nu spui nimănui. Îmi este rușine!". "Dar era doar un vis!" "Da, dar îmi este rușine!". De multe ori, cel care mă tăia intra un pic…

Mi-am amintit de acea dată când mi-au spart sfenoidul și mi-am amintit durerea. Mi-am amintit și alte lucruri, despre care îmi este rușine să vorbesc. De când m-am măritat, mi-a fost mereu teamă că soțul meu îmi va lua fiica dacă aș fi decis cândva să-l las. Am rămas cu el atâta timp datorită acestei frici. Astăzi nu mai am astfel de frici. Doar că sunt un pic incapabilă să relaționez cu lumea și meritul este al "lor". Însă normala - doar eu știu ce e în sufletul meu și nimeni nu-și dă seama.

Din când în când fug de pe fața pământului și când mă revăd cu prietenele mele acestea mă întreabă "Câte luni ai rămas închisă în casă de această dată? Sau erai în meditație în Tibet?". Nici eu nu știu de ce vă povestesc aceste lucruri inutile. Îmi provoc greață de una singură. M-am lipit de dvs. ca o caracatiță! Sunt un purice! He!...Ciao!

02/08/2009 13.42

În această noapte l-am visat pe Iisus și pe Maica Domnului. Erau în două corpuri de sticlă ca niște nișe și mai era și unul scund (1,20m) care îmi prescria niște medicamente și eu mă gândeam că este un farmacist...Apoi, o voce din capul meu îmi spunea că Iisus și Maica Domnului sunt simbolurile societății moderne...Aveam o senzație de supărare.

Cu câteva nopți înainte am "visat" că mă controlează un medic...Mă controla la cap și în gură și l-am întrebat mental ce face iar el mi-a răspuns "Controlez

corzile vocale!". Am adormit în timp ce mă controla și până să adorm l-am auzit spunând "E obosită...". În legătură cu femeile este adevărat, ar trebui să fie independente din punct de vedere economic și mental de orice figură masculină, dar pentru a face asta ar trebui să aibă măcar un pic de energie pentru ele...și nu să se târască prin lume ca niște zombi.

I-am spus soțului meu că vreau să am o moarte rapidă, violentă și imediată. Ce planuri frumoase!

02/08/2009 16.14

I-am spus soțului meu că sunt o mamă rea și că dacă el crede că se descurcă mai bine decât mine poate oricând să-mi ia custodia fetelor. I-am sugerat că mă poate oricând declara instabilă din punct de vedere mental...I-am spus că pentru mine poate și să explodeze planeta Terra, pentru că pentru mine nu ar fi contat. I-am spus că aș fi vrut să-i transform inima în noroi.

Nu mă port frumos nici cu fiicele mele...este nevoie de răbdare, dar eu nu reușesc. Pe cea mare îmi vine uneori să o izbesc de perete, ca pe un țânțar, iar cea mică nu-mi dă deloc pace. Seara ajung să am capul ca un stup de albine. Aș vrea ca o rachetă să mă trimită pe lună, unde aș putea avea liniște, departe de toți și toate, unde să mă pot gândi la câte un lucru pe rând.

Am mai făcut o dată SIMBAD-ul și am rugat sufletul să-mi arate pe ecran viitorul care mă așteaptă. Făceam bagajele, ca și alte persoane care se pregăteau să plece, și am văzut planeta Pământ și un flux de conștiințe (ca o rază) care se îndepărtau de planeta Pământ cu viteză foarte mare...Îmi convine această imagine. I-am spus fiicei mele de 14 ani că este o ingrată și că o urăsc...O mișcare foarte proastă, la fel ca acest email pe care vi-l scriu. Dvs. credeați că vă aflați în fața unui caz în care eliberarea putea fi mai ușoară decât în alte cazuri. Din acest motiv spuneați că mă descurc mai bine decât alții. Nu, nu este deloc ușor. Eu nu-mi permit să sper...Eu am murit cu mulți ani în urmă și e prea frumos ca să fie adevărat. Nu vă voi mai scrie. Nu-mi pot permite luxul acesta. Îndreptați viața celor mai șmecheri decât mine, poate că pentru unii chiar există speranță. Mie nu-mi place să irosesc timpul nimănui. Vă rog să mă scoateți din lista de contacte.

Eu nu știu să gestionez nimic. Când mă simt bine trăiesc într-o stare letargică, cu emoțiile anesteziate. Eliberați-vă de mine! Mai bine să mă pierdeți decât să mă găsiți. Dvs. sunteți o persoană extraordinară, care ajută lumea. Nu meritați toate acestea, dar eu nu pot continua să trăiesc gândindu-mă că dvs. sunteți ultima carte care mi-a rămas de jucat pentru a avea o viață decentă...Nu-mi place ideea de a depinde de ceva sau cineva...Nu-mi place să aștept cu nerăbdare cuvintele dvs. pentru că nu sunt singurele lucruri din lume care reușesc să îmi dea pace...Nu-mi place să recunosc că sunt slabă...Ocupați-vă de cei care speră, eu nu pot să sper, după cum puteți vedea eu sunt o dezamăgire...Sunt o

dezechilibrată...Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați dedicat și pentru felul în care v-ați purtat cu mine (v-ați purtat foarte bine, foarte uman; nu sunt obișnuită cu asta și nici nu vreau să fac din asta o obișnuință). În 35 de ani nu m-a ascultat niciodată nimeni așa cum a-ți făcut-o dvs., este mai mult decât au făcut vreodată părinții mei...Însă acum este momentul să tai cordonul ombilical și să încep să merg de una singură. Poți supraviețui. Este suficient să nu-ți faci speranțe sau să ai așteptări. Nu trebuie să exiști...Uneori nu se trăiește în formă, uneori forma nu există...Uneori mergi înainte din inerție...Vă eliberez de mine! Până la urmă aveți o grămadă de nebuni de care să vă ocupați...Nu veți mai auzi nimic de la mine și vă rog să nu încercați să mă contactați. Deja îmi pare destul de rău pentru ceea ce vă scriu acum. Am decis ce aveam de decis și sper că am fost convingătoare...Când mori, mori singur și cu asta basta...Adio!

03/08/2009 10.31

Bineînțeles că s-au întors! Bineînțeles că se întorc mereu! Am făcut SIMBAD-ul și sufletul mi-a arătat cine a interferat. A fost cel cu aripi, despre care nu se înțelege dacă are sau nu nas. Nu știu dacă am făcut ce trebuia. Luxul nu, nu am reușit să-l elimin. Știu că este dificil și să respiri când este el în interior. Nu pot nici măcar să-mi extind cavitatea toracică până la capăt. Văd și cu ochii deschiși că e lipit de mine. Uneori este lipit lângă ochi, altădată de frunte și am mereu o durere fixă în stern de fiecare dată când încerc să-l elimin. Sternul mă doare tot mai mult și îmi apare senzația de greață. Lui îi este teamă.

Lupt din răsputeri ca să scriu acest email, pentru că sunt foarte supărată pe dvs....S-au întors și în această noapte...Sunt foarte fericiți că am eliminat extraterestrul șarpe, pentru că acum nu trebuie să mă împartă cu mai mulți participanți. Nu reușesc să le văd fețele. Văd fețele altor persoane, dar mereu recunosc înălțimea. Era cel cu femeia, mulți gri, multe tăvi. A venit și șarpele. Cel cu femeia a spus "Nu te duce cu el, de-acum știi cum este acela!" Vroia să mă duc cu el, dar eu îi spuneam că nu merg cu el. Se ținea după mine și plângea, dar eu am plecat cu unul foarte scund, de 1,20 m...Nu știu ce mi-au făcut.

Dacă vreți să mă ajutați, bine ajutați-mă! Dacă nu vreți să răspundeți la acest email pentru că mă aflu în această stare...bine, faceți cum vreți...Eu nu am o personalitate atât de bine structurată ca a dvs.. Eu nu știu ce să vă spun.

03/08/2009 17.05

Ok! Toată lumea afară! Puțin mai înainte am vorbit cu sufletul, i-am spus că eu nu reușesc și că trebuia să o facă ea. Vedeam Luxul aproape de fața mea și i-am spus "Acum sufletul te va elimina!" și el m-a mușcat."Eu să fiu eliminat?"...Însă sufletul m-a protejat imediat. Am auzit o descărcare electrică și Luxul a dispărut. Oricum, este adevărat că Luxul mi-a spus de toate despre dvs. Mi-a spus și că

doreați să eliberați cât mai mulți răpiți cu putință, pentru a intra în cartea recordurilor...Îmi pare rău! Să știți că aici nu este sufletul unei proaste, ci sufletul unei răpite! Da, faceți-mi legătura cu o persoană care s-a eliberat deja, astfel încât să o stresez și pe ea...Ciao!

10/08/2009 12.11

Ciao! Îmi pare rău că un am mai vorbit cu tine, chiar dacă am vrut să fac asta de multe ori...Timp de câteva zile nici măcar nu am mai scris nimic, dar forțele care acționau în mine mă împiedicau să fac asta. Mi-au perforat mintea cu aceste gânduri "Nu o face! Nu-i scrie! Îl plictisești! El deja și-a făcut cercetările cu primii săi răpiți. Nu mai are nimic de descoperit. Voi sunteți doar niște vechituri în viața și cercetările sale. V-a dat SIMBAD-ul! Ajunge! Descurcați-vă singuri! Vreți puncte de referință? Tu îl ai pe "Beautiful". Îl transmit ăștia de când erai fetiță, dar nu-ți ajunge... Pentru el ești doar o femeiușcă frivolă și languroasă. Ba mai mult, nici măcar nu se apucă să vă judece, pentru că pentru el nu sunteți niște persoane, ci niște formule..."…

După aceste gânduri de damnată am făcut SIMBAD-ul și am cerut sufletului să te îndepărteze cât mai mult de mine....departe, departe...Te-am îndepărtat cu adevărat? Apoi am făcut SIMBAD-ul corect și acum am făcut pace cu mine însămi...Trebuie să lucrez cu mine. Știu că înainte să-i gonesc pe ei trebuie să mă schimb eu..."Viața este o chestiune de atitudine."...Pe undeva, în interiorul meu, o mai existând încă ceva din mine...Ce să mai zic?! Îmi pare rău și este ok tot ce gândești despre mine...Poate că într-o zi ne vom auzi din nou...CIAO!
P.S.: Alessia a fost foarte drăguță! (n.a.- Alessia este o altă răpită care s-a eliberat, cu care răpita noastră a fost pusă în contact)

10/08/2009 16.18

Sigur că da! Știu că ar trebui să-i fulger, așa cum l-am făcut pe militar să explodeze și de atunci militarii nu s-au mai întors...Dar pe toți ceilalți eu nu reușesc să-i văd, îmi apar cu fețele unor persoane normale și doar când mă trezesc îmi dau seama că este vorba de ei...și se întorc aproape în fiecare noapte...Cu fiicele mele...cu cea mare e tot mai rău...O iau. Știu asta. Cea mică încearcă să-mi povestească din când în când vreun vis, dar este reticentă...începe și apoi nu mai vrea să vorbească..."Erau pe balcon și au venit să mă ia noaptea." Și când o întreb cine a venit spune că nu-și amintește și că nu vrea să mai vorbească despre asta...Doar dimineața trecută când s-a trezit m-a îmbrățișat și mi-a spus "Ce frumos este să mă întorc la această mamă! Cealaltă familie mă sperie!". Fata cea mare, fiind prinsă între adolescență și extratereștri, trăiește într-un haos total...Cel puțin nu mă considerați o persoană rea. M-am liniștit! Ciao!

14/08/2009 12.31

Cine știe dacă găsesc pe cineva până pe 15 august. Oricum, încerc să fac un mic rezumat a ceea ce îmi amintesc că s-a întâmplat în această perioadă. Practic, nu s-a întâmplat nimic, nimic...Cum mă trezesc știu că s-au întors, dar acum nu-mi amintesc, mai ales nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea trecută. De două zile nu am putut să fac SIMBAD-ul și nu-mi amintesc.

În ultimele mele SIMBAD-uri apare ceva în cameră ce nu înțeleg ce este și nu reușesc să-l gonesc...Însă când rog sufletul să controleze situația mea văd un ochi care se deschide în centrul frunții mele din care pornește un fel de rază care mă verifică pe interior și pe exterior. Acum două zile mă dureau picioarele...Am un pic de probleme și când făceam SIMBAD-ul am întrebat sufletul dacă putea face ceva. A pornit o vibrație puternică și durerile au dispărut imediat…

Ieri fiica mea cea mare mi-a spus "În noaptea asta au venit. A urcat în pat. Vroia să mă ia. I-am spus că-l ard, dar mi-a răspuns că nu voi reuși. Atunci am urlat și m-am trezit."...Eu știu că se întorc. Nu știu dacă pentru mine sau pentru ele, dar uneori fac SIMBAD-ul noaptea și îi percep că vin și sunt în casa mea, după care dispar...Nu știu...Nu știu ce se întâmplă în realitate, ce fac și ce în stadiu sunt sau dacă fac corect ceea ce fac...În afară de militari nu am mai fulgerat pe nimeni din câte știu eu...Atunci când l-am fulgerat pe militar știu că am reușit pentru că în acea situație era și fiica mea cea mică, pe lângă cea mare și am reușit să o iau în brațe și să fug cu ea…

Eu cred că ei sunt mereu prezenți și doar fiicele mele mă salvează și mă țin ancorată cu forța în această viață, pentru că dacă ar fi vorba numai de mine nu aș mai face nimic...Acum sunt mai liniștită, dar în acele zile, când intervenise extraterestrul pasăre (Horus-Ra - n.t.) îmi era rău fizic, parcă aș fi fost o drogată în timpul unei crize de abstinență. Îmi trăgeam și pumni în stern. Sper să-mi pot ajuta fiicele...Fac corect ceea ce fac? Vacanță plăcută! Plecați în vacanță! Eu nu plec! Ciao!

16/08/2009 22.45

Ok! Atunci vă sun pe Skype mâine după-amiază. Este bine? Să sperăm că funcționează bine conexiunea mea pentru că în această seară am avut probleme de conexiune. În această după-amiază am dormit 2 ore și sufletul a făcut un lucru incredibil! De unul singur! Am simțit că mă cuprinde o energie foarte puternică și a plecat singură să caute extratereștrii...Pare a fi o glumă. Dacă ne auzim îți povestesc, dacă nu îți voi trimite un email...Oricum știu că a făcut o treabă bună și din proprie inițiativă...Eu vroiam să mă odihnesc. Ciao! Pe mâine!

19/08/2009 20.30

Am mers la cumpărături și m-am gândit la conversația noastră... Știți, m-ați luat prin surprindere...Înainte de toate vreau să vă mulțumesc din inimă pentru că nici măcar mulțumesc nu v-am spus, ca o țărancă ce sunt! Și știam că vi s-a întâmplat ceva. Simțeam asta, dar îmi spuneam "Poate că e terminat din cauza căldurii, ca toată lumea.". În al treilea rând am văzut că sunteți foarte demoralizat și am avut impresia că sunteți sătul de toate și de toți...Știu că e așa...În al patrulea rând, dvs. aveați alte planuri pentru mine de la început. Știu asta pentru că întâi mi-ați explicat care sunt acestea, dar dintr-odată mă lăsați baltă…

Eu știu că nu este momentul bun pentru a discuta aceste lucruri, pentru că dvs. sunteți distrus și aveți inima făcută bucățele, însă vă rog să nu mă abandonați. Ajutați-mă să-mi reprogramez viața...Am văzut și în propaganda despre conferința care va avea loc la Roma ceea ce se poate face cu PNL-ul...Partea sufletească vrea ca eu să îmi amintesc, dar nu numai eu. Ea vrea să-mi amintească. Ea a spus asta.

Deja din anii '90 v-am văzut în diverse ocazii, dar Luxul nu m-a lăsat să gândesc corect...Vă rog, nu mă abandonați! Faceți-mi o hipnoză! Mă voi băga în orice gaură de timp liber pe care îl aveți...Voi încerca să vin la conferința de la Roma și la cea din Torino, chiar dacă nu știu unde să mă informez despre aceste evenimente. Poate că pe ufomachine? Dacă veți avea nevoie de mine, pentru orice lucru, voi fi disponibilă, chiar dacă eu sunt cea care are nevoie de dvs.. Vă rog! Vă rog! Vă rog! Vă rog! Nu mă lăsați baltă! Vă rog!

19/08/2009 22.38

Știți ceva? Când am scris mai devreme celălalt email, plângeam, dar și când am expediat mesajul de pe celular. Acum râd. Nu știu ce m-a apucat. Am deschis Skype-ul și am citit comentariul pe care l-ați făcut în legătură cu faptul că mi-am schimbat fotografia...Nu-l văzusem înainte. Mi-am amintit că eu sunt puternică pentru că așa vreau să fiu...Totul a trecut, totul s-a terminat.

Vă sunt recunoscătoare pentru timpul pe care mi l-ați acordat. Mi-am amintit că oamenii sunt norocoși când petrec un pic de timp cu cei care îi fac să se simtă bine...Mi-am amintit că oamenii nu sunt ai mei, fiecare este al său și eu nu pot decât să vă mulțumesc pentru tot. Am devenit disperată pentru că în această seară mi s-a părut că ne spunem adio. Și cu toate acestea la telefon nu par a fi atât de emotivă, nu-i așa? Nu știu încă să gestionez cererile de prietenie…

Mi-am amintit că aveam mesaje de la mama în mesageria celularului, pe care nu le ascultasem încă, de frică. Le-am ascultat! În unul îmi recita o poezie foarte frumoasă iar în altul spunea că simțea doar indiferență pentru mine și că ar fi bine să dispar...Ce pot să fac? Nimic. Nu există tratament pentru toate...Așa vă simțiți și dvs.? Vă rog să vă ridicați moralul, pentru că dvs. trebuie să trageți mai departe carul. Dacă nu o faceți dvs. cine o face? Doar știți că persoanele curajoase se nasc una la o mie de ani…

Iertați-mi intruziunea de dinainte și de acum. Știu că nu vreți să se vorbească despre dvs. sau ca lumea să se plângă prea mult...Dar asta e! Oamenii își cer scuze și apoi greșesc iarăși. Emotivitatea ne prostește! Asta gândeam înainte, dar acum știu că emotivitatea este cea care ne salvează!

20/08/2009 16.26

Ieri mă smiorcăiam ca o fetiță...Acum a trecut totul. Mă simt revigorată. Am văzut în această dimineață emailul. Ok! Voi face cât mai curând SIMBAD-ul fiicelor mele și apoi am să vă comunic rezultatele...MULȚUMESC!

21/08/2009 12.24

Ieri noapte, ca de obicei, m-am culcat cu fiicele mele și am așteptat ca ele să adoarmă, după care am decis să fac SIMBAD-ul. Ca să fiu sinceră nu prea puteam să-l fac bine, poate că din cauza căldurii sau a durerii de cap. Oricum, în studioul meu era o jucărie în forma unui extraterestru șarpe mic, care făcea o gălăgie foarte mare și mi-a fost foarte greu să-l fărâm și să-l arunc afară…

Oricum, am vizualizat sufletul așa cum am văzut-o reflectată în ochii extraterestrei, așa cum am văzut-o reflectată în corpul fătului extraterestru, ca o scânteie din puncte de lumină care ieșeau din ea și apoi am invitat să intre părțile sufletești ale fiicelor mele. Și acestea arătau la fel. Le-am explicat despre răpiri..."Știți, în lume, dintotdeauna, oamenii sunt păcăliți într-un mod crud." Le-am explicat în ce consista această păcăleală, cum funcționa și le-am spus care este scopul final al răpirilor. "Dacă ei reușesc, părțile sufletești nu vor mai putea face nicio experiență. Vor reuși să ne captureze și să ne bage într-o cușcă unde ei vor introduce o priză când vor avea nevoie de energie pentru a se regenera sau pentru altceva...Sunteți libere să trăiți sau să nu această experiență, dar știți că spun adevărul. Nu este nimic pozitiv în asta...Rezultatul acestei experiențe este o viață de proastă calitate, distrusă, un corp făcut praf, un spirit distrus și o minte înșelată...Căutați o viață mai bună...Participați la crearea unui univers mai bun, faceți-o pentru voi, pentru mine și pentru toată lumea. Faceți astfel încât să se poată trăi în această lume...Voi sunteți suflete! Nu aveți nevoie să vă lăsați atinse de ei...Voi sunteți...Noi suntem...Noi nu trebuie să permitem să se mai întâmple această obscenitate!"

Mamă, atunci este adevărat? Ei chiar există...". "Da, dar dacă tu nu vrei, ei nu pot să-ți facă nimic. Tu ești a ta. Tu ești suflet, ok?". Ne-am îmbrățișat, iar în timpul nopții, pe la ora 4, cea mică m-a chemat și mi-a spus "Voi erați acelea aurii? Dar chestia aia argintie ce era?”

Sunt un pic perplexă în ceea ce privește chestia gri și în această dimineață, când am întrebat-o ce a visat mi-a spus "Nu era un vis, dar tu nu poți înțelege!"...Sper că am făcut bine, dacă nu încerc din nou...Ciao!

23/08/2009 11.36

Vineri noapte s-au întors...Aproape adormisem când am auzit un sunet în urechea dreaptă, același sunet pe care l-am auzit mereu când veneau...Am perceput o prezență la picioarele mele, în dreapta și am sărit în sus imediat în sus, fiind conștientă că veniseră după fiicele mele...O priveam pe fiica mea cea mare, care doarme în stânga mea și eram să adorm la loc, când am văzut că din hol se apropie de fiica mea o figură înaltă de 1,80 m sau 2 m. Iar am sărit în sus. O priveam pe fiica mea și gândeam "Nu te lăsa luată iarăși!"

După câteva secunde s-a trezit și ea brusc și mi-a povestit că veniseră să o ia..."În partea ta de pat era ceva înalt de 1,80 m. Mi s-a părut că ești tu, pentru că avea fața ta. Încerca să mă zăpăcească. Îmi spunea «Iată cum fug eu! » Și îmi arăta în minte imagini cu tine, tu fiind urmărită de extraterestrul șarpe și de lăcustă...Am înțeles că nu erai tu și m-am întors pe stânga, spre ușă, dar el era acolo și îmi spunea "Hide! Fugi!", dar eu eram paralizată și reușeam să mă mișc...Poate că tu m-ai avertizat, mamă! Te iubesc, mamă! Și am văzut o lumină în jurul meu, apoi am văzut o lampă și acum sunt trează. Oare m-au luat?". I-am spus să nu-i fie frică, pentru că ea era cea puternică. I-am spus că ei vor încerca mereu să o ia, dar să nu se descurajeze pentru că partea sufletească era atentă și de-acum nu se mai lăsa păcălită.

Plângea pentru îi era teamă, dar eu i-am spus că încet, încet frica va dispărea și ea va deveni tot mai puternică. I-am explicat că și mie îmi era foarte frică la început, pe când acum eu eram stăpâna și protectoarea...I-am spus că și partea sa sufletească o iubea foarte mult și o va proteja și i-am spus că era o senzație incredibilă să simți că partea sufletească nu permite nimănui să-ți facă rău și am terminat adăugând "Și vei vedea că aceasta va face miracolul și nu le va permite niciodată să se apropie, dacă nu a făcut-o deja.".

După puțin timp a venit rândul celei mici. Și ea doarme în camera mea, dar în pătuțul ei. Am auzit același sunet în ureche. Era ca și când ai intra în altă realitate, dar cu aceeași formă...Știam că o vroiau pe fata cea mică și m-am trezit. Cu mine era și fiica mea cea mare, care mi-a spus "Mama, ia-o pe sora mea." După câteva secunde ea plângea și spunea că nu vrea să meargă cu ei, dar apoi a adormit la loc…

Cu cea mică am încercat să pun în practică sugestiile dvs,. să-i spun că eu pot înțelege visele pentru că sunt la fel ca ale mele și ea era foarte fericită din această cauză, poate că s-a simțit mai puțin singură, însă este imposibil să o faci să-ți povestească ceva. Am încercat să insist asupra acelui lucru argintat, dar răspunsul său sec a fost "Nu, nu vreau să vorbesc despre asta." Și în cazul "visului" de vineri același lucru..."Era urât. Nu vreau să-mi amintesc. Fiecare trebuie să se gândească la el însuși."...Însă am observat ceva: ea îmi răspunde doar dacă o întreb

imediat după ce are visele urâte, în acele momente este încă pe jumătate adormită și răspunde, deci voi încerca noaptea.

Sâmbătă seară m-am dus la mare cu fiicele mele. Apa era minunată, cristalină și soarele cald și delicat...Fiicele mele se jucau în apă care era destul de puțin adâncă pe o distanță mai lungă și era caldă ca o supă...M-am gândit să fac SIMBAD-ul și să o întreb pe partea sufletească cine venise după fiicele mele. Mi l-a arătat pe cel gri și după aceea diferite chipuri, poate că sufletul nu a reușit să-i recunoască, dar erau: o siluetă de 2 m cu părul lung și o tunică lungă, apoi mi-a arătat lăcusta și o broască...Nu era foarte clară în legătură cu aceste chipuri...Dar totuși eram într-o stare de meditație foarte profundă și cel gri era foarte lucios. Este clar că pe acesta îl recunoaște foarte ușor…

Apoi am întrebat-o alte lucruri pe partea sufletească, pentru că ea mă ascultă și îmi răspunde imediat, când mă simt rău simt energia care mă cuprinde și mă simt imediat mai bine...Am întrebat-o pe partea sufletească dacă poate face ceva pentru tumoarea de la sânul pisicii dvs. și am vizualizat pisica și apoi s-a deschis ochiul din centrul frunții mele. Era atât de expresiv și profund! Prima dată avea culoarea alunei aurite, apoi verde, apoi violet și apoi albastru și simțeam că de la el porneau niște raze spre pisicuța pe care încercam s-o vindec, dar și eu mă simțeam bine în mijlocul acelor raze de energie care plecau de la mine...Mă simțeam ca și când aș fi fost antena universului care emitea și primea doar frecvențele corecte de pace și armonie…

M-am gândit că nu fac nimic rău...M-am gândit că în cel mai rău caz nu se va întâmpla nimic...Nu știu cât timp am stat în acea stare, dar m-am trezit brusc atunci când fiica mea m-a atins cu mâna udă...Însă și după aceea, în timp ce mă vorbeam și mă jucam cu ele simțeam undele care continuau să emită, care porneau de la mine spre univers, spre pisică, spre toate lucrurile frumoase care există...Și-o fi dat seama universul că eu exist? Poate că am vorbit prea mult? Eram fericită pentru toate mesajele pe care mi le-ați trimis în data de 20...Numai gândul în sine contează! Ciao!

24/08/2009 20.20
Sper că a fost totul bine...Ciao!

27/08/2009 5.29

Astăzi, la fel ca ieri, m-am trezit devreme, mă așteptam ca ei să se fi întors, astfel că ieri am rugat partea sufletească să mă anunțe și ea, la 3 dimineața, pentru a mă anunța că ei vin a pus un ceas să sune în capul meu și m-a trezit subit...După câteva minute, când eram pe punctul să adorm din nou, s-a trezit și fiica mea, spunându-mi "Mamă, închide celularul!”

Ieri, când am adormit-o pe fiica mea cea mică am vorbit un pic în pat și i-am povestit visele mele, utilizând terminologia ei. I-am povestit de acea dată când mă băgaseră într-o cutie și ea mi-a răspuns "Și pe tine?"...După puțin timp mi-a povestit despre o pisică pe care o visează uneori și de care ea se teme foarte tare. Mi-a spus că ea se trezește mereu prima, dar noi dormim cu toții și nu ne dăm seama. A mai spus că vede niște filme în fața ochilor și face niște lucruri..."Decid ce trebuie salvat și ce trebuie să dispară"...Când a adormit i-am șoptit la ureche totul despre răpiri, încercând să fiu clară și concisă…

Când s-a trezit dimineața mi-a spus "Am decis că ajunge cu filmele. Nu mai am chef să mă trezesc pentru a face filme." Eu mă simt bine din punct de vedere mental.. Sunt mereu foarte obosită, poate și din cauza căldurii, dar nu mă mai tem când mă privesc în ochi în oglindă. Nu mai vine să mă dau în spate sau să-i privesc doar fugitiv. Chiar și când îi țin larg deschiși nu îmi provoacă niciun efect...Acum este muzică în gândurile mele, mă simt optimistă, până la urmă lumea asta nu a dat pe nimeni afară din ea... Dar într-o zi îmi veți face o hipnoză? Ciao!

29/08/2009 18.55

Ciao! M-am întors! În ultima perioadă scriu un pic mai puțin, dar mă gândesc că acest este un semn bun. Tensiunea din prima perioadă acum este doar o amintire...Însă doream să-ți povestesc ce am visat cu 2 nopți în urmă. Am visat un medic cu halat alb...Nu-mi amintesc bine fața sa, doar ridurile și îmi amintesc că îmi vorbea, dar și eu îi povesteam de răpiri și despre faptul că eu și fiicele mele suntem băgate în această problemă.

Mi-am amintit de acest vis pe la mijlocul dimineții...Dar era un vis? Dacă nu ar fi fost un simplu vis partea sufletească mar fi anunțat, nu-i așa? În această noapte fiica mea a început să urle și mi-a spus că a visat o albină și că eu nu o ajutam...Să știi că inconștientul meu continuă să-mi restituie imagini și amintiri din trecutul meu care au tangență cu răpirile, pe când amintirile pe care le am acum sunt mai bogate în detalii, poate că am aplicat în mod inconștient ancorele...Pot să vă povestesc?

Este ceva ce-mi amintesc din anul 1995. Doar ce se născuse fiica mea, dar eu nu am fost niciodată somnambulă, dar în acea perioadă am fost...Soțul meu dormea în altă cameră pentru că fiica mea plângea mereu și el vroia să doarmă...Într-o noapte am luat fata, care avea 3 luni, și m-am dus în camera lui, l-am trezit, i-am spus să ia fata pentru că eu aveam alt fiu și trebuia să am grijă și de el, pentru că nu puteam să-l abandonez...Apoi m-am dus singură să dorm, dar după puțin timp m-am trezit, dar eu nu-l recunoșteam. El îmi spunea că este soțul meu, dar eu mă temeam, pentru că pentru mine era un străin. Nu o recunoșteam nici pe fiica mea, iar el îmi spunea că nu sunt normală la cap.

Atunci i-am spus "Ok! Eşti soţul meu, dar pleacă!" Nu-mi mai amintesc nimic de atunci, iar el nu mi-a spus niciodată nimic, decât partea cu celălalt fiu, dar nimic în legătură cu faptul că pentru mine el era un necunoscut. Îmi amintesc acea parte ca pe un vis...Ciao!

31/08/2009 19.46

Şi eu asociasem visul cu albina al fiicei mele cu extraterestrul lăcustă...Trebuie să o ajut! Să o văd este un chin şi pentru mine, cu toate că ştiu mai multe decât ea…

Când merge la culcare noaptea este terorizată, la fel cum eram eu terorizată în prima perioadă...Dormim mereu cu o lumină aprinsă, dar ea nu-mi dă drumul nici măcar o secundă şi stă mereu lipită de mine şi mă roagă să nu-i du drumul...În această dimineaţă eram în bucătărie şi ea a început să plângă şi mi-a spus "Mamă, eu nu mai pot continua aşa. Eu nu mai pot merge la culcare ştiind că ei vor încerca mereu să mă ia cu ei.". I-am promis că nu voi avea pace până când ele nu vor ieşi din această problemă, dar îmi dau seama că este vorba de o problemă prea grea pentru o fetiţă de 14 ani…

Îmi aminteşte de mine când eram de vârsta ei. Este foarte izolată, nu prea îşi petrece timpul cu fetele de vârsta ei, pe care consideră proaste, este mereu adâncită în cărţile ei, dar eu ştiu că suferă foarte mult decât lasă să se vadă şi trebuie să o ajut...Continui să fac eu SIMBAD-ul pentru ele sau cel puţin pe cea mare o pot învăţa să-l facă ea? Cum este mai bine?

31/08/2009 22.11

Sigur că vreau! Mâine fac o recapitulare cu fiica mea şi apoi îmi spuneţi dvs. când aveţi posibilitate să-i explicaţi direct cum trebuie să se comporte...Ea fără mine, din proprie iniţiativă opune un pic de rezistenţă în legătură cu acest subiect, dar eu cred că Luxul îşi face partea în tot ceea ce ea refuză sau acceptă...Nici eu nu mă puteam hotărî prima dată dacă să fac sau nu SIMBAD-ul, dar acum ştiu că mă bloca Luxul…

Îţi mulţumesc încă o dată şi anunţă-mă când eşti disponibil, astfel încât să mă organizez şi eu, ca să vorbim când nu este tatăl acasă (deci, nu ar trebui să fie probleme...). Dvs. deja sunteţi obişnuit cu faptul că fiinţele umane cred doar în ceea ce văd...Eu trebuie să o ajut pe fiica mea pentru că şi e vrea să se salveze. Ea a înţeles!...Ea are 14 ani şi are dreptul la o viaţă care să poată fi trăită! Ciao!

P.S.: Din când în când încerc să te tutuiesc, dar este mai puternic decât mine, mă simt invadatoare şi revin să mă adresez cu dumneavoastră, dar poate că ar fi bine să învăţ să te tutuiesc, pentru că este mai uşor şi până la urmă tu ne scoţi pe toţi din rahat...Eşti conştient de acest lucru? Cine ştie dacă oamenii îşi vor da vreodată

seama... Poate că nu își vor da seama dacă vor continua să privească la tv...Mulțumesc!

Concluzie

Însă povestea acestei martore nu se termină aici. "Ei" nu mai vin să o ia, dar dacă încearcă sunt imediat făcuți praf și pulbere de voința părții sufletești. Acum problema s-a mutat la fiice, pe care, cu sprijinul mamei, vom încerca să le eliberăm. Această poveste demonstrează un singur lucru: că puteți să vă eliberați!

Cu riscul de a ne repeta, contrar celor care vă spun că "...toate aceste lucruri sunt niște tâmpenii...", contrar celor care vă înșeală, oferindu-vă informații greșite, contrat prostiei lumii și a religiilor și contrar acțiunilor josnice ale masoneriei care guvernează lumea împreună cu extratereștrii, nu le permiteți acestor figuri dubioase să vă stăpânească viața. Puteți să vă eliberați! Scrieți-vă voi viața și nu permiteți nimănui să o scrie în locul vostru, chiar dacă acesta ar fi Iisus Cristos în persoană!

Traducere în limba română: **A.B.**